

282(c)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΔΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΑΘΛΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΤΥΡΝΑΒΩ ΤΗΣ ΘΕΤΤΑΛΙΑΣ ΚΑΤΑ
ΤΟ 1818 ΜΗΝΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΩ 30

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΠΟΛΥΖΩΟΥ ΙΕΡΕΩΣ, ΤΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟ-
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΜΑΚΡΙΝΙΤΖΑΣ

Εκδόθη δε δι' ἐπιστολῆς καὶ διαπράγης τοῦ
κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΙΩΑΝ. ΜΠΑΛΑΣΚΑ
εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ καὶ τῶν γονέων του.

ΕΝ ΥΔΡΑ 1910
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ
"ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ", ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ
ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΣΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΓΕΔΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ
ΑΘΛΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΕΤΕΙ 1818 ΕΝ ΤΥΡΝΑΒΩ

Ἑσπέρας ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ. Ἰσῶμεν,
σίχους δ' προσόμοια ἤχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Νῦν ἡ σεβάσμιος μνήμη τῆς σῆς ἀθλήσεως, ἡμᾶς συναγαγοῦσα, εὐ-
φημεῖσαι προτρέπει, τοὺς ἄθλους καὶ ἀγῶνας, καὶ τὰς λαμπρὰς ἀριστεί-
ας σου ἔνδοξε, οὕσπερ ὑπέμεινας χαίρων διὰ Χριστὸν, Γεδεὼν μάρτυς
πανθαύμασε.

Επὶ τῇ μνήμῃ προθύμως δεῦτε συνδράμωμεν, Γεδεὼν τοῦ γενναίου, καὶ
λαμπρῶς εὐφρανθῶμεν, αὐτὸς γὰρ ἐσιάτωρ ὑπάρχει ἡμῖν τοῖς πιστῶς
προσκυνοῦσιν αὐτῷ, καὶ τῶν δεινῶν ἀπαλλάττει ταῖς πρὸς Θεὸν, ἐκείναις
αὐτοῦ πάντοτε.

Κατακοπείς σου τὰ μέλη διὰ ἀγάπην Χριστοῦ, τὰς μηχανὰς τοῦ πλά-
νου, καὶ δολίου Βελιάρ, ἐξέτεμες θεόφρων ἐλέγχας τρανῶς, τοῦ Μωάμεθ
τὴν πλάνησιν, καὶ τὸ τῆς νίκης διάδημα Γεδεὼν, ἀνεδέξω ἐκ χειρὸς
τοῦ Χριστοῦ.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη ποθήσας ἔνδοξε, ὡς τῷ Χριστῷ συνεῖναι, μετ'
ἀγγέλων ἁγίων, παντοίας τὰς θασάνους ὑπέστης στερρῶς, Γεδεὼν δσιόθ-
λε, καὶ ἐναθλήσας γενναίως ὑπὲρ αὐτοῦ, νίκης στέφανον ἀπελήφας.

Δόξα ἡχος β'.

Διὰ πόθον Χριστοῦ, Γεδεὼν τρισμακάρ, τὸ σῶμά σου παρέδωκας εἰς μάστιγας, καὶ βίαιον θάνατον, ὑπὲρ φύσιν ἀγωνισθεῖς, καταφρονήσας γὰρ σαρκὸς φθιρομένης, καὶ προσκαίρου ζωῆς, ἐν τῇ μελοτομεῖσθαι ἔφθασας εἰς λιμένα τῆς καταπαύσεως, εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐν ἣ συγχορευῶν Μαρτύρων χοροσασίας, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μετὰ πόθου τελούντων τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.
Εἰς τὸν τίχον ἡχος β'.
Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Ολος φωτειδῆς, ὡς ἥλιος τῇ αἴγλῃ, τῆς ἀπροσίτου δόξης, ὑπάρχων ἀθλοφόρε, τοὺς ὑμνητὰς σου φαίδρυνον. Θαυμαστὸς ὁ Θεός.

Εχομὲν σε πολλῶν, δοτῆρα χαρισμάτων, Γεδεὼν ἀθλοφόρε, πληροῖς γὰρ τὰς αἰτήσεις, ἃς ἔχομεν ἐκάστοτε.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Λύτρωσαι τῶν δεινῶν, τῶν νῦν παρενοχλούντων, τὴν ποιήμην σου τρισμακάρ, ὡς ἄριστος προστάτης, δσιθάθλων καύχημα.

Δόξα καὶ νῦν θεοτοκίον ἑμοιον.

Εργον θεοπρεπὲς, Παρθένον μετὰ τόκον ὁ τόκος Θεὸς λόγος, ἀνθρώπου φύσιν ἔχων, καὶ δείκνυσι τὰ πράγματα

ἀπολυτίκιον ζῆτει, εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινόν,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΣΤΙΧΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ

Γεδεὼν τρισόλβιε δσιομάρτυς,
Κλέος ἀθλητῶν, καὶ δόξα τῶν δσίων,
Φύλαξ ἄγρυπνε τῆς ἱερᾶς Μονῆς σου,
Λιτάζομέν σε θερμῶς οἱ σοὶ οἰκέται,
Φύλαττε ἡμᾶς ἀπὸ παντοίας βλάβης,
Ἐχθρῶν ὀρωμένων τε καὶ ἀοράτων,
Πάσης ἄλλης θλιψέως τε καὶ ἀνάγκης.
Ἐφορε ἡμῶν τῶν ταπεινῶν σου δούλων,
Δέξαι εὐμενῶς τὰς φωνὰς τῶν σῶν τέκνων,
Καὶ τῇ Θεῷ πρεσβεύων μὴ διαλίπης.
Ὑπὲρ τῶν τιμῶντων τὴν θείαν μνήμην,
Καὶ ἀσπαζομένων σου τὴν σορὸν τῶν λειψάνων,
Τὴν πηγάζουσαν ἰάσεων πελάγη,
Εἰς δόξαν θείαν τῆς Πανάγνου Παρθένου,
Πανευφήμων τε καὶ θείων Ἀποστόλων,
Καὶ τῆς χάριτος τῶν ἱερῶν ὁσέων,
Ἦνπερ κέκτηται ἡ Ἱερά σου ποιήμη,
Ἦν ἔσχες ποτὲ σώματος κατοικίαν,
Ἦν περίσῳζε ἀπὸ πάσης ἀνάγκης,
Ὁ νεόαθλος Γεδεὼν ἐν τοῖς χρόνοις,
Γηραλέαν ἤσχυνε πλάνην Μωάμεθ.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος
ἀνὴρ, εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα Ἰστώμεν στίχους
ἦ! καὶ Ψάλλομεν, προσόμοια τοῦ ἁγίου. ἦχος α΄.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων·

Κάπουρνα τέρπου καὶ χαῖρε, ἐκ σοῦ γὰρ ἦνθησεν, ὁ ἐν πατρᾷσι θεῖος,
καὶ ἐν Μάρτυσι μάρτυς, προσκάλει δὲ τὰς κύκλῳ κώμας σὺν σοί, ἑορτά-
σαι τὴν ἄθλησιν, τοῦ ἐν σαδίῳ κηρύξαντος τὸν Χριστὸν, Γεδεὼν τοῦ
γενναϊόφρονος.

Εν ἀτελεῖ ἡλικίᾳ ἠρνήσω, ὅσιε, τὴν ἀμώμητον πίσιν, Χριστοῦ τοῦ φι-
λανθρώπου, ἀλλ' εὐθύς ἔγνως πᾶτερ, Ἀγαρηνῶν, τὴν ὀλέθριον πλάνην,
ἔθεν σαυτὸν φέρων δέδωκας ταῖς Μοναῖς ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἀθωνος.

Οὐδὲ τοῖς δάκρυσι Πάτερ, οὐδὲ ταῖς κλίσεσι, γονάτων καὶ νησεύαις, οὐ-
δὲ ταῖς ἀγρυπνίαις, ἠρκέσθης ἐξαλείψαι τὸν μολυσμὸν, τὸν τῆς Ἀγα-
πανεύφημι, ἀλλὰ προσέδραμες χαίρων αἵματι σὺ, ἀποπλῦναι τοῦτον Ὅσιε.

Σὺν ταῖς χορείαις Ὅσιων, καὶ τῶν μαρτύρων σοφῇ, τῷ Θεανθρώπῳ
Δόγῳ παρεσὼς καὶ δοξάζων, τοῦτον ὡς Δεσπότην καὶ ποιητὴν, Γεδεὼν
παμμακάρισε, μέμνησο πάντων τῶν πίσει τὴν ἱερὰν ἐκτελούντων σου
πανήγυριν.

Ἐτέρα προσόμοια ἦχος δ΄. ὡς γενναῖον ἐν Μαθ.

Φιλομάρτυρες ἅπαντες, παμπληθεῖς νῦν συνδράμετε, καὶ καινὴν πανή-
γυριν συγκροτήσατε, ἰδοὺ γὰρ ἅπαντας κέκληκεν, ἡμᾶς εἰς ἐστίασιν, καὶ
χαρὰν πνευματικὴν, Θεσσαλίας τὸ καύχημα, καὶ περιδοξὸν ἡμῶν πάν-
των ἀγλᾶσιμα καὶ κλέος, Γεδεὼν ὁ στεφανόφορος, νεομαρτύρων ὁ σύναθλος.

Ιδε οἷος ἀδάμας τις, ἴδε μάρτυς περιδοξος, ἴδε πῶς ὡς γίγας τις πρὸς
τὴν ἄθλησιν, αὐτομολεῖ ὁ σεβρόψυχος ἑαυτὸν εἰς θάνατον, δι' ἀγάπην
τοῦ Χριστοῦ, παραδοὺς ἀνεληλύθεν εἰς οὐράνια, ἵνα λάβῃ τῆς νίκης τὰ
βραβεῖα, καὶ συγχαίρῃ τοῖς ἀγγέλοις, δοιοάθλων τε τάγμασιν.

Ως ἀστέρα ἀρτίφωτον, φωταυγίαις τῶν ἄθλων σου, ἐκκλησίαν ἅπασαν
ἀπαστράπτοντα, ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχον, τῆς πλάνης πολέμιον, τῶν νοσούν-
των ἱατρὸν, ὡς ἀήττητον Μάρτυρα, καὶ ἀγλᾶσιμα, Οἰκουμένης ἀπάσης,
συνελθόντες, εὐφημοῦμεν Σὲ παμμακάαρ, ὦ Γεδεὼν ἐσιθάβλε.

Υπὲρ ἡλίον ἔλαμψας, ταῖς τῶν ἄθλων λαμπρότησι, Γεδεὼν ἀοίδιμε, καὶ
κατηύγασας, τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα, τοὺς πόδας καὶ χεῖρας σου,
μεληδὼν κατατημῆεις, δι' ἀγάπην τοῦ κτίστου σου, ἔθεν σήμερον, τὴν πα-
νίκερον μνήμην σου τελοῦντες, ἀσπαζόμεθα τὴν θήκην, τῶν πανιέρων
λειψάνων σου.

Δόξα ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον ἐξήσραψεν, ὡς ἀστὴρ ἀρτιφανής, ἐν τῇ τῆς Ἐκκλησίας σε-
ρεώματι, τοῦ δοιομάρτυρος Γεδεὼν ἡ περιδοξὸς πανήγυρις, τῶν πιστῶν
τὰς καρδίας καταλαμπρύνουσα. Δεῦτε οὖν φιλομάρτυρες, πνευματικῶς
πανηγυρήσωμεν, καὶ τούτῃ προσείπωμεν, χαίροντες, χαίροις ὁ ἐν υστε-
ροῖς καιροῖς, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλήσας σεβρότατε, χαίροις τῆς εὐσεβοῦς
ἡμῶν πίσεως ἡ ἀνύψωσις, καὶ τῆς πλάνης τῶν Ἀγαρηνῶν ἡ κατάπ-
τωσις, χαίροις τῶν χριστωνύμων ἀπάντων τὸ ἀγλᾶσιμα, καὶ Θεσσαλίας
τὸ καύχημα· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τῇ τρισηλὶ Θεότητι παριστάμενος,
ἐκέντευς ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν πίσει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν παγγέρασ-
τον μνήμην σου.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Εἴσοδος.

Φῶς Ἰλαρὸν, προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφῆται, αὐτῶν βᾶσανος, ἔδο-

ξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἐφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ, καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπειράσεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμῶνται, κρινουσὶν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτὸν, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φρονίτις αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπειᾶς, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριταν· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ἐσιότητα, ὅξυνοι δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπῶν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις βιβρῶσιν· χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε δικαστὰὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι χάρις ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται, γήρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἔτων μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, εἰς ἀκηλίδωτος, εὐάρεστος Θεῷ γινόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη, ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἁμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας, μεταλεύει νοῦν ἄκακον· τελιωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας, οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν ἡχος α'.

Τὸν γενναῖον ἀθλητὴν τοῦ Χριστοῦ, καὶ λαμπρὸν ἀριεῖα, Γεδεὼν τὸν νέον ὁσιομάρτυρα, σέμμασιν εὐφημιῶν κατασέψωμεν, ὡς ἀνδρείως ἀγωνισάμενον, καὶ τρόπαια νίκης, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, κατ' ἐχθρῶν ὀρατῶν, καὶ ἀοράτων ἀράμενον, καὶ δεόμενον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς.

Θεοπρεπεῖ πολιτεία ὁσιομάρτυς Γεδεὼν, σεαυτὸν ἐγγυμνασάμενος, ἐν τῇ Μονῇ Καρακάλλου, τῇ εὐαγεῖ καὶ ἱερᾷ, Θεοσεφεῖ μαρτυρίᾳ, ἐν ὑσέροις, τὸν βίον ἐπεσφράγισας. Καὶ δι' ἀμφοῖν εὐδοκίμησας, διπλοῦν τὸ σέφος ἐκ ζωηφόρου δεξιᾶς ὑπεδέξω, καταισχύνας ἀγαρηνῶν τὴν μυσαρὰν θρησκείαν, παρῆρησάν οὖν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν, ἱκέτευς ὑπὲρ τῶν τιμῶντων σε.

ἡχος β'.

Αἱ δυνάμεις τῶν ἀγγέλων ἐθαύμασαν, τὸ ἀήττητον τῆς καρτερίας σου ὁσιομάρτυς Γεδεὼν, πῶς ὑπήνεγκας σεβῶν, τῶν μελῶν τὴν ἐκκοπήν, χειρῶν τε καὶ ποδῶν τὴν θλάσιν δι' ἀξίνης, ὑπὸ τῶν ὁμοτάτων ἀσεδῶν καρτερόψυχος· ὅθεν τῇ ἀήττητῳ ἐνστάσει σου, τοῦ σκότους τὸν ἄρχοντα τελείως κατήσχυνας, καὶ τὴν ὁρθόδοξον πίσιν ἐκήρυξας. Ἄλλ' ὡς ἔχων

παρρησίαν πρὸς Χριστὸν, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ἦχος δ'.

Ασματικὴν χορείαν κροτήσωμεν σήμερον, ὦ φιλομάρτυρες, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ὁσιομάρτυρος Γεδεὼν. Οὗτος γὰρ τῆς Τριάδος γέγονεν ὑπέρμαχος, ἐν τῇ σαδίῳ τῶν παρανόμων, τὸν Χριστὸν ἀνακηρύξας, καὶ τὸν ἀόρατον ἐχθρὸν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ καταβαλὼν, ξενότροπον βίαιον ὑπομείνας θάνατον, τῇ ἀξίῳ ὡς δένδρον συγκοπτόμενος, καὶ ὡς κλῆμα ἐκκυπτόμενος, διὸ καὶ τὸν τῆς νίκης ἐκομίσαστο σέφανον, τὰς ἰάσεις παρέχων, τοῖς μετὰ πόθου ἀσπαζομένοις τῶν λειψάνων αὐτοῦ τὴν θήκην· αὐτοῦ ταῖς ἰκασίαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε μιγάδες καὶ μονάζοντες, δεῦτε εὐσεβοῦντων τὸ σύστημα, δεῦτε κατατέψωμεν ἅμασι, Γεδεὼν τὸν νέον τοῦ Χριστοῦ ὁσιομάρτυρα, τὸν δυοὶ σέμμασι κατεγεμμένον, τὸν ἀσκητικοῖς πόνοις τε καὶ ἰδρώσει, αἵσχος ἅπαν τὸ ἐκ τῆς ἐξομώσεως ἀπαλείψαντα, καὶ τελευταῖον τοῖς μαρτυρικοῖς ἀγῶσι λευκανθέντα. Οὕτω βοῶντες αὐτῷ, Χαίρε Γεδεὼν, τῶν ὁσίων καὶ μαρτύρων ἰσοστάσις, χαίροις κοινωνῶν τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, ᾧ πρεσβεύων μὴ διαλείψεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς εἰς τὸν στίχον. ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ ἐν ὑτέροις καιροῖς, ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλήσας τερρότατα, πάντων ἐξομολόγων, ὑπογραμμὸς ἀθλητῆς, τῶν νεομαρτύρων ὁ συνέριθος, Καπούρνης τὸ βλάστημα, Θεσσαλίας τὸ καύχημα, καὶ τοῦ Ἀθωνος, τὸ τερπνὸν ἀγαλλίαμα, τὸ λαμπρότατον, Ἑκκλησίας ἐντροφίμα, ἄνθος τὸ ὀρειότατον, καὶ κρίνον τὸ εὖοσμον, ὃ εὐωδίασε κόσμον, τῇ μυροθήκῃ τοῦ Πνεύματος, Χριστὸν ἐκδυσώπει, Γεδεὼν ὑπὲρ πάντων τῶν εὐφημούντων σε.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις Ὁσιομάρτυς Χριστοῦ τῆς εὐσεβείας, ἀθλητῆς ὁ ἀήττητος, τῆς πλάνης καὶ ἀσεβείας, ἀγαρηγῶν κεραυνὸς, τῶν πιστῶν ἀπάντων μέγα τρόπαιον, ἀπίστων κατάπτωμα, τῶν ἀγγέλων ἐντροφίμα, καὶ τῶν δαιμόνων, ἡ δόνη ἡ ἄπαυστος, ἡ κατάργησις τοῦ Σατὰν καὶ ἀπώλεια, θεατρὸν ὁ γενόμενος, ἡδύ τε καὶ χαρίεν, ἐροτοῖς ὁμοῦ καὶ ἀγγέλοις, ἐν τῇ γενναίᾳ ἀθλήσει, σου, Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Χαίροις ὁ παρ' ὧς τῷ Χριστῷ, ἐν οὐρανοῖς τῷ βασιλεῖ παμμακάρισε, ὡς πέλεκυς τέμνων πλάνης, νίκης ὡς σέφος λαμπρὸν, τομὴν τῶν ποδῶν σου περικείμενος, σεπτὴν δὲ ἀφαίρεσιν, τῶν χειρῶν γενναιότητα, φαιδρὺς ὡς λίθους, τῆς σαρκὸς σου τὰ εἴγματα, ὡς βασίλειον, ἀλουργίδα τὸ αἷμα σου, σκήπτρον δὲ ὡς πολύτιμον, Σταυρὸν τὸν πανάγιον, ἐν ταῖς χερσὶ σου βασίζων, συμβασιλεύων τῷ Κτίστη σου, αὐτὸν ἐκδυσώπει, Γεδεὼν ὑπὲρ πάντων τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα ἦχος β'.

Δεῦτε καὶ θεάσασθε ξένον θέαμα, οἷον μαρτύριον ὑπέμεινεν ὁ στερρόδης ἀθλητῆς, πῶς ἐκτείνει εἰς ἐκτομὴν πόδας τε καὶ χεῖρα πῶς ὁ καρτερόφυχος οὐ πτοεῖται τὴν δρυμυτάτην θάσανον, ἀλλὰ δέχεται τὴν τομὴν καὶ θλάσιν, οἷα ἄλλου πάσχοντος, οὐκ ἔφριττε καὶ πληγὰς, ἀλλὰ τὰ βραδεία ἔωρα, ὅταν γὰρ ὁ τῆς εὐσεβείας ἔρως τὴν ψυχὴν προκαταλάβῃ, ἅπαν αὐτῇ πολέμων, καταγέλαστον εἶδος τυγχάνει, ἀλλὰ πάτερ σοῖς Γεδεὼν ἀείμνηστε, τῇ τεφρωμένῃ σου δεξιᾷ εἰς δοκιμὴν, καταρῥάπισον τὰ πρόσωπα τῶν δυσσεβῶν ἀγαρηγῶν, καὶ ἔκτεινον αὐτὴν ὑπὲρ ἡμῶν, δυσωπῶν τὸν φιλόανθρωπον, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον ἦχος γ'.

Ρεῖθοις ἐπνίξας τῶν σὼν αἱμάτων, καὶ κατήσχυνας τοῦ ἐπαράτου, τὴν

ἀσέβειαν Βελή και τὸ φρύαγμα, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλῶν γενναϊότατα, δ-
σιομάρτυς Γεδεῶν ἐνδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πιστεῖ
τιμώντων τὴν μνήμην σου. Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Ὁρθρον καθ. ἡλὸς α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ως ἕως ἱλαρᾶ, ὡς λαμπρὸς ἑσφὸρος, ἡ μνήμη σου στερβέ, Γεδεῶν νῦν
ἐπέστη, ἡμῖν τοῖς εὐφημοῦσι σε, καὶ εἰς αἰνεσιν ἡγείρε, τοῦ νευρώσαντος
σὲ ἐν τοῖς ἄθλοις, παμμάκαρ, καὶ δοξάσαντος, ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν πόλει,
Χριστοῦ παναοῖδιμε.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὴν β'. στιχλ: Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εξεπλάγη δ δεινὸς, τῆς ἀσεβείας ἡγεμὼν, Γεδεῶν μάρτυς σοφὲ, σοῦ
παρρησίαν τὴν πολλήν, καὶ μεμνηνὸς ἀνεκράυγαζε τοῖς παροῦσι, συνθλά-
τε χαλεπῶς καὶ συντέμνετε, τὰς σάρκας τὰς αὐτοῦ καταξαινοντες, καὶ ἐν
κοπρῶνι ρίψατε ζοφῶδει, ἀποτεμόντες ἀμφοτέρω, χεῖρας καὶ πόδας· σὺ
δὲ ἐγέλας ἐπὶ τούτῳ τῷ ἄφρονι.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Επερνίσθης ὦσι, ἐν ἀτελεῖ ἡλικίᾳ, καὶ ἡρνήσω τὸ ὄνομα Χριστοῦ τοῦ
σοῦ γλυκυτάτου, ἔστενες καὶ ἐποδύρου ἀδιαλείπτως, ἕως οὗ ἀπενίψω τὴν
ἐν ἀγνοίᾳ, τῆς πλάνης γεγονυῖαν, ὀλίσθησιν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤμου, προκεῖμιν.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει. στιχ. πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. Δόξα Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς Θεοτόκου. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς. ἡλὸς β'.

Δεῦτε φιλεόρτων ὁ σύλλογος, τὸν στερβὸν καὶ ἀήττητον μάρτυρα, Γεδε-
ῶν τὸν νέον, ἐν ᾧδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν, οὐ γὰρ θωπεῖται ἀπα-

τηλαί, οὐ δὲ βασάνων ἐπιφοραί, τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὸ γενναῖον χαυνῶ-
σαι ἔσχυσαν. Ἀλλὰ θεῖα ῥωσθεῖς δυνάμει, ἀγαρηνῶν τὴν πλάνην ἐξε-
μυκτήρισε, καὶ τὴν ὀρθοδόξον πίστιν θαρσαλέως ἐκήρυξε, καὶ σφαγι-
ασθεῖς ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς θυμὰ λογικὸν, καὶ ἱερεῖον ἁμωμον προσενήνεκ-
ται· ᾧ καὶ πρεσβύει ἀδιαλείπτως, σωθῆναι τοὺς τελοῦντας αὐτοῦ, τὴν
θεῖαν καὶ πανίερον ἄθλησιν.

Ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς εἰς η'. καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς ἐξ.

Ῥδὴ α'. ἡλὸς πλ: β. ὡς ἐν ἡπαίρῳ πεξεύσας.

Εκ τῶν σκανδάλων τοῦ βίου καὶ τῶν παθῶν, τῶν παρενοχλούντων με,
εἰρηνεύσας μου τὸν νοῦν, ἀθλητὰ πανόσιε τὴν σὴν, εὐφημεῖσαι γαληνῶς
μνήμην ἀξίωσον.

Αθλητικούς τοὺς στεφάνους ὡς ἀθλητῆς, εἰληφῶς πανόσιε, μετετέθης
ἐκ τῆς γῆς, πρὸς εἰρήνην ἁμαχον καὶ πῶς, καὶ ζῶν ἀληθινὴν θεομα-
κάριστε.

Ρεῖθροις αἱμάτων τὴν φλόγα τῶν διωκτῶν, κατασδέσας ἤρδευσας, δια-
νοίας τῶν πιστῶν, ἀναθάλλειν ἔρωτα ζωῆς, αἰωνίου εὐσεβῶς Γεδεῶν
ἐνδοξε.

Τὸν ἀχώρητον λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, χωρηθέντα τέξασα, θεοχώρητε σκη-
νῇ, τῆς στενοχωρούσης με δεινῶς τρικυμίας, τῶν κακῶν ἀπάλλαξον.

Καταβασία. Χριστὸς γεννᾷται· Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Νευροῦσαι σθένει Θεῖκῳ, καὶ χωρεῖς πρὸς ἀγῶνας, θαρσαλέως παμ-
μάκαρ, ὑπομένων αἰκισμοῦς, καὶ στρέβλας τῶν διωκτῶν, ἀθλοφόρε Γε-
δεῶν τρισόλδιε.

Ισχὺν σοὶ δίδωσι Χριστὸς, ἀθλοθέτης ὁ μέγας, διολέσαι τὴν πλάνην, κα-
ταισχῦναι τε ἐχθρὸν, καυχώμενον ἀναιδῶς καὶ ἀκαίρως μάτην φρυατ-
τόμενον.

Χειρῶν ὁμοῦ καὶ τῶν ποδῶν, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, οὐδὲ καὶ οὐσιν παλάμης, ἀλλ' ἔτλης καρτερικῶς, ὑπομείνας, τούτων τὴν ἀφαίρεσιν.

Ην εἶδε πάλαι Ἰακώβ, ἀπὸ γῆς τεταμένην, πρὸς οὐράνιον ὕψος, θεῖαν κλίμακα σαφῶς, Μαρίαν τὸ καθαρόν, τοῦ δεσπότου μέλψομεν παλάτιον.

Κάθισμα. ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εβαπτίσθης νῦν τρισὼς, τὸ τρίτον βάπτισμα πιστῶς, τὸ δι' ὕδατος πυρὸς, πνεύματος θείου τε τὸ πῦρ, καὶ τὸ τῶν πόνων τὸ δεύτερον ἐν ἀσκήσει πολλῇ, ἀσκήσας γὰρ στεῖρῶς τὸ σκάμμα ἤνυσας, ὡς ἄγγελος ἐν γῇ βιώσας ὅσας, καὶ ὡς κριτὴς ἐπίσημος τὸ τρίτον, ἐσφαγιάσθης Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὃν ἐκδυώσῃ, Γεδεὼν μάκαρ, σῶσαι τοὺς τιμῶντάς σε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὡδὴ δ. Χριστὸς μου δύναμις.

Νομίμως ἥσκησας, νομίμως ἠθλήσας, καὶ νομίμως ἐστέφθης τῷ τοῦ Θεοῦ, Λόγῳ κρατυνόμενος, καὶ ἀπαράτρωτον σαυτὸν συντηρῶν μακαριώτατε.

Μὴ στέγων ὅσας, τὴν πλάνην νήχεσθαι, τῇ θεογενεσίᾳ ὡς νουνεχῆς, χαίρων προσεχώρησας, φῶς νοερόν ἀναλαβὼν, καὶ φωστὴρ ἀποδεικνύμενος.

Κατακεντούμενος καὶ τιτρωσκόμενος, τῇ ἀρνήσει τὸ πρότερον ἀθλητὰ, οἷα ἀρνησάμενος, ταύτην ἐξεπλύνας νυνὶ, τῇ ῥοῇ θεοῦ σου αἵματος.

Παρθένος ἔμεινας, μετὰ τὴν κύησιν, ὥσπερ ἡς πρὸ τοῦ τόκου, ὅτε Θεὸν, Λόγον ἀπεκύησας, τὸν λυτρωσάμενον ἡμᾶς, μεσιτεία σου πανάμωμε.

Ὡδὴ ε. Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ.

Ρομφαία τέτρωται ὁ ἐχθρὸς, τῆς ὑπομονῆς τῆς καρτερᾶς τοῦ γενναίου φρονος Γεδεὼν, καὶ ταῖς τούτου πτέρυσι καθυποτάσσεται, καὶ γέλως καθορᾶται κατασχυρόμενος.

Σὺ τὴν κακίαν τῶν διωκτῶν, ἄκακος ἀκέραιος ὀφθαλμοῖς, μάρτυς ἀπώσω πανόλβιος, καὶ τῇ τελειώσει σου τῇ δι' αἵματος, στεφάνοις ἀφθαρτοῖς κατεστεφάνωσε.

Ωσπερ τις ἔλαφος διψῶν, ἀπονίψασθαι πλάνην, ἣν ἐδέξω πτερνισθεὶς ἐχώρησας ἀνδρικῶς, πρὸς τὸ σκάμμα, καὶ πρὸς τὰ παλάσιατα.

Νοήσας πόρρωθεν μυστικῶς, ὁ τῶν προφητῶν θεολαμπής, χορὸς παρθένας Θεόνυμφε, τοῦ θεοῦ τοκετοῦ σου βάθος ἀπόρρητον, συμβόλοις ἱεροῖς σε προδιεχάραξε.

Ὡδὴ στ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Επέδης τοῖς ὕδασι, κυδερνόμενος χεὶρὶ ζωαρχικῇ πανόλβιος, διεσώθης δὲ τούτοις τῶν διωκτῶν, βυθίσας σεβάσματα, Γεδεὼν προσευχῇ τῇ ἐπιμόνῃ σου.

Μικροῖς ἀντιπνύμενος τὰ μεγάλα σεαυτὸν, τοῖς αἰκισμοῖς ἐξέδωκας Γεδεὼν θεοφόρε καὶ πτερνισθεὶς τῆς Εὐσας ἐν πνεύματι, ἐθανάτωσας ὅφιν ἐμφανέστατα.

Ιδοὺ νῦν ἐξείληψας, ἐκτιμηθεὶς μάρτυς Χριστοῦ, ἀθλήσας τε στεῖρότατα τὴν ἀρνησίθεον πλάνην ἀγαρηνῶν, καὶ τούτους νενίκηκας, καὶ τὸν δόλιον ὅφιν ἐθανάτωσας.

Ιδοὺ νῦν σεσάρκωται ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν, παρθενομήτορ Κύριος, ὃν Γεδεὼν ἐκήρυξεν ἐν δυσεὶ, τελείας ταῖς φύσεσι, καὶ τὸν στέφανον ἦρε τῆς ἀθλήσεως.

Κοντάκιον ἦχος γ. Ἡ παρθένος σήμερον.

Εν Τυρνάβῳ ὅσας, τὸ σὸν ἐξέχεας αἷμα, συντριβεῖς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἐν πελέκι τοὺς πόδας, ἐθύσας τὴν ζωὴν σου ὑπὲρ Χριστοῦ σου, ἡσχυνας ἀγαρηνῶν μισόχριστον πλάνην, καὶ βραβεῖα ἐκομίσω, τῆς νίκης μάκαρ, Γεδεὼν ἔνδοξος.

Ο ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροῦς, καὶ πάντα εἰδὼς πρὶν γενέσθαι, Κύριος προγινώσκων τὴν πρὸς αὐτὸν εὐθείαν διάθεσιν τῆς καρδίας σου νεοοσιο-
μάρτυς Γεδεὼν, εἰ καὶ πρὸς καιρὸν παρεχώρει πεσεῖν σε εἰς τὸ μέγα
τῆς ἐξομώσεως πτώμα, ὡς καὶ Πέτρον τὸν κορυφαῖον τῶν Ἀποστόλων,
καὶ Ἰάκωβον τὸν Πέρσην, οὗ καὶ ὁμοιοπαθῆς τῆς μελοτομίας ἐδείχθη,
ἀλλ' οὖν διὰ τῆς αὐτοῦ χάριτος, ὥσπερ ἐκείνους, οὕτω καὶ σὲ ταχέ-
ως ἐκ τοῦ πτώματος ἤγειρε, καὶ ἐνοπλίσας θεῖα δύναμι ἐνώπιον τῶν
ἀσεβούντων, κηρύξαι αὐτὸν σὲ ἐνίσχυσε, καὶ στεφάνοις δόξης ὡς αὐτοῦ
νεομάρτυρα ἐστεφάνωσε, διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς συνελθόντες, μετ' ἐγκωμίων
ἐκτελοῦμεν τὴν μνήμην σου, Γεδεὼν ἐνδοξε.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ τριακοστῇ, Ἀθλησις καὶ μαρτύριον τοῦ Ἀγίου
ὁσιομάρτυρος Γεδεὼν τοῦ νέου, τοῦ θετταλομάγνητος.

Εἰς ἣν πλάνην πέπτωκε Γεδεὼν πάλαι.
Ἐγερθεὶς ἀπέσμιξε ταύτης τὸ αἶσχος.
Βῆ τριακαστῇ νεομάρτυς δῶμα θεοῖο.

ᾠδὴ ζ. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Συμπαθείας τῆς πρὸς σάρκα διαξεύξας σου, τὸν νοῦν μακαριώτατε φλο-
γιζόμενος σοφῇ, τῶν παιδῶν ἐβόας τὴν ψῆδὴν· εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν
πατέρων ἡμῶν.

Απελαύνονται ἐκ μόνης σου προσκλήσεως, τῆς πονηρίας πνεύματα,
ἐγνωκότα σε ἀσκητὴν, καὶ μάρτυρα Χριστοῦ, καὶ ὅσιον μέλλοντα φαι-
δρῶς, εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ριπιζόμενον ταῖς αὔραις τοῦ ἀλάστορος, πρόφθασον νῦν ἄθλητὰ, καὶ
ἀπέσβασον πάσας τὰς βολίδας τοῦ ἐχθροῦ, ὅπως τὸ σὸν μαρτύριον ὕμνῳ,
καὶ μεγαλύνῃ τὸν Θεὸν τὸν σὲ δοξάζοντα.

Θεοτοκίον

Ραθυμία με κρατούμενον διέγειρον, πρὸς ἐργασίαν Ἀχραντε, θείων πρά-
ξεων ἐνισχύουσά με κατ' ἐχθρῶν, αἰεὶ πολεμούντων με δεινῶς, καὶ ἐναν-
τίοις λογισμοῖς δελεαζόντων με.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Τῆς ἀσκήσεως πόνοις κατατηγόμενος, καὶ ματίγων τῷ κάλλει καλλω-
πιζόμενος, τῷ νικοπιῷ ἐμφανίσθης πανόλβιε, νίκης τὰ βραβεῖα πρὸς τοῦ-
του δεδεγμένος.

Υψωθείς τῇ ἀγάπῃ τοῦ παντοκράτορος, ἐπηρμένην δαιμόνων ὀφρὸν κα-
τέβαλες, πνεύματος δὲ τὴν χάριν μακαριώτατε, ἔχεις ἐνοικοῦσαν, ἐν σοὶ
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Συμπαθείας με θείας μάρτυς ἀξίωσον, πειρασμῶν καὶ κινδύνων θεομακά-
ρισε, ὅσιε τὸν τιμῶντα σε ἐκλυτρούμενος, καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην, Γεδεὼν
τὴν σὴν προστρέχοντα.

Θεοτοκίον

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ Θεοθάδιστον, ἀπορρήτων πραγμάτων χαῖρε φα-
νέρωσις, ἄκουσμα φρικτὸν, δυσθεώρητον ἔραμα, χαῖρε τῶν πεσόντων ἀνά-
κλησις Παρθένε.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Σὺ τὸ ἔσχατον ὄντως τε καὶ ἀκρότατον, τῶν ἀρετῶν κατείληφας Γεδε-
ὼν πάνσοφε, καὶ μεθέξει Θεὸς ἐχρημάτισας, ψάλλων σὺν ἀσωμάτοις,
Ἀγιος, Ἀγιος, Ἀγιος, Τριάς, ἡ παντουργὸς καὶ παντοδύναμος.

Ρυσθεὶς παγίδων τῶν θηρευόντων σε, πρὸς οὐράνιον χῶρον πάτερ κα-
τέπαυσας, καὶ μαρτύρων συνήφθης εὐρατεύμασι, μετὰ τῶν ἀσωμάτων καὶ
νῦν ἰκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν πάντων, τῶν σὲ μακαριζόντων.

Ισχὺν καὶ κράτος Χριστόν τιθέμενος, τὸν χαλεπὸν δαιμόνων διεπέρα-

σας τάραχον, καὶ πρὸς τοὺς ἄνω λιμένας κατήντησας, ὅλος ὠραιομένος,
ὅλος τοῦ πνεύματος, ταῖς φωτοχυσταῖς θαυμάως περιχερόμενος.

Θεοτοκίον

Νοεῖν τὸ θαῦμα τὸ ἀκατάληπτον, τοῦ τοκετοῦ σου Παρθένε μὴ σθένον-
τες, σιωπῇ δὲ μᾶλλον τοῦτο δοξάζομεν, καὶ σὲ δοξολογοῦμεν τὴν παμ-
μακάριστον, μόνην καὶ καλὴν ἐν γυναιξί, καὶ παναμώμητον.

Καταβασία. Μυστήριον ξένον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν Γεδεὼν νῦν ἅπαντες, τιμῶμεν ἐν ἄσμασι, νεομαρτύρων τὸ κλέος,
καὶ τῆς ἀνδρείας τὴν στήλην, πύργον τὸν ἀδαμάντινον, τῆς ὀρθοδόξου
πίστεως, καὶ καθαιρέτην κράτιστον, ἀγαρηνῶν ἀσεβείας, καὶ ἐκκλησίας
τὴν θάσιν.

Αγάλλου, σκίρτα, χόρευε, Μονὴ ἡ περιώνυμος, τοῦ Καρακάλλου πλου-
τοῦσα, ὡς θησαυρὸν πολύτιμον τὰ Λεῖψανα τοῦ Μάκαρος, Γεδεὼν, καὶ
συγκάλεσον τῶν μοναστῶν τὸν θίασον, πανηγυρίσαι τὴν μνήμην αὐτοῦ,
καὶ κρότει τοῖς ὕμνοις. Καὶ τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους. Πάσα πνοή, ἰστώμεν στίχους δ'.

Καὶ ψάλλομεν προσόμοια ἡῶς α'.

Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.

Πανένδοξε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, Γεδεὼν αἰδοίμε, διὰ ἀγάπην τοῦ κτίσαν-
τος, σαυτὸν ἐκδέδωκας εἰς τομὴν μελῶν σου, καὶ βίαιον θάνατον, διὸ ἐν
οὐρανοῖς νῦν ἀπειλήφας, δόξαν καὶ εὐκλειαν εὐπρεπῶς καταγεφόμενος,
τὴν Ἀγίαν, ἐρίτιμον κάραν σου.

Τοῦ παμβασιλέως Ἰησοῦ, στρατιώτης ἄριστος, ὃ Γεδεὼν ἐχρημάτισας,
πάσαν ἰδέαν γάρ, ὑποστάς βασάνων, δι' αὐτὸν περιέδοξε, σελήνης τὴν λα-

τρεῖαν κατήργησας, Σταυροῦ τῇ χάριτι, καὶ τῆς πλάνης σέβας ἔσθεςας,
τῇ πλημμύρᾳ μάκαρ τῶν αἱμάτων σου.

Διψῶν τὸ ποτήριον ποιεῖν, τοῦ Χριστοῦ πολυάθλα, ἀγαρηνῶν δεισιδαί-
μονα πλάνην κατέπτυσας μυκτηρίσας τούτων, ἅπασαν τὴν βλάσφημον
θρησκείαν, καὶ Βελή τὸν παράφρονα, ὅψ' ὢν τεμνόμενος, μελῆδον καὶ
ἀναιρούμενος, νίκης ἡρας τρέπαια ἀήττητε.

Αγγέλων ἀλήκτου χαρμονῆς, Γεδεὼν ἀήττητε, κατηξιώθης πανόλβιε,
νικήσας ἄριστα, δυσσεβῶν μανίαν, καὶ δαιμόνων φάλαγγας, διὸ σοῦ τὴν
σεβάσμιον ἄθλησιν, πόθω τιμῶμέν σου, προσκυνοῦντες τῶν Λειψάνων σου,
θήκην μάκαρ, ἰάματα ἐρύουσιν.

Δόξα ἡῶς πλ. δ'.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, ἐν τῇ μνήμῃ συνελθόντες, τοῦ νεομάρτυρος Γε-
δεὼν τοὺς ἀγῶνας τε καὶ τοὺς ἄθλους αὐτοῦ, ὧς αἰς ἁσμάτων, κατὰ χρέ-
ος εὐφημήσωμεν ἄσωμεν τοῖνυν ὡς γέγραπται, ἅσμα καίνον, ἐν τῇ και-
νῇ ἁθλήσει αὐτοῦ, ἡ γὰρ παρ' ἡμῶν πρὸς τοῦτον τιμὴ, ἀπέδειξεν ἔχει,
τῆς πρὸς τὸν κοινὸν δεσπότην Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὅς τῶν αὐτῶν
ἐκείνῳ ἀξιώσει μισθῶν, ἡμᾶς τοὺς τὸν αὐτοῦ Μάρτυρα τιμῶντας, Γεδεὼν
τὸν αἰδοίμον.

Καὶ νῦν. Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικὰ, καὶ ἐκ τῶν κανόνων, τῆς ἑορτῆς καὶ τοῦ
Ἀγίου.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον, τοῦ Ἀγίου Δημητρίου.

Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

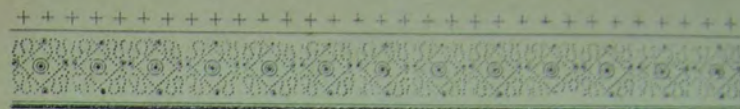
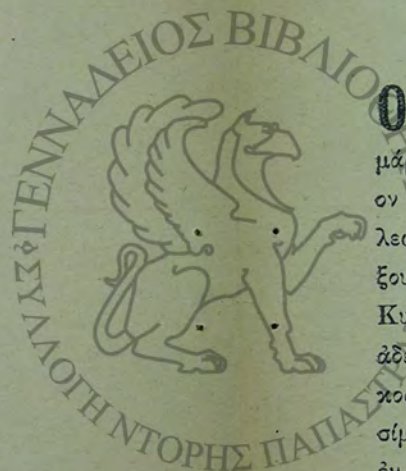
Μεγαληνάρια τοῦ Ἀγίου.

Νέος ἀλλ' ἀδάμαστος ἀθλητὴς Γεδεὼν ἐφάνης, δοῖάθλα τοῦ Χριστοῦ,
ἐναντι τυράννων τὸ ὄνομα κηρύξας, αὐτοῦ καὶ τῶν μελῶν σου τὴν θλά-
σιν ἔφερες.

Τὸν ὁσιομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, Γεδεὼν τὸν θεῖον, εὐφημήσωμεν ἄδελφοί,
ὃς τὴν τοῦ Μωάμεθ διήλεγε θρησκείαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐνδόξως καθω-
μολόγησε.

Χαίροις ἐσιάθλε τοῦ Χριστοῦ, νέε ἀθλοφόρε, γόνε Κάπουρνας τῆς πι-
εῖης, χαίροις τῆς Τυρνάβου τὸ ἡδυσμα καὶ κλέος, Μονῆς δὲ Καρακάλλου
δόξα καὶ καύχημα.

Τῷ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤῃ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ,
ΘΕῷ ΗΜΩΝ ΧΑΡΙΣ.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΓΕΔΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Οὗτος ὁ νεοφανὴς ἄστηρ, τοῦ νοητοῦ στερώματος, ὁ νέος λέγω ὁσιο-
μάρτυς Γεδεὼν, κατήγετο ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῆς Δημητριάδος, ἀπὸ χωρί-
ον λεγόμενον Κάπουρνα, καίμενον πλησίον τῆς Μακρονιτίας, Κωμοπό-
λεως τῆς ἰδίας Δημητριάδος, γεννηθεὶς, ἀπὸ γονεὺς εὐσεβεὺς καὶ ὀρθόδο-
ξους καὶ ὁ μὲν Πατὴρ αὐτοῦ ὠνομάζετο Αὐγερινός, ἡ δὲ Μήτηρ αὐτοῦ
Κυράτζα, εἶχε δὲ καὶ ἄλλους ἀδελφοὺς κατὰ σάρκα τρεῖς καὶ τέσσαρας
ἀδελφάς, ἀλλ' αὐτὸς ἦτον ὁ πρωτότοκος τῶν ἄλλων, ὀνομαζόμενος Νι-
κος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πατὴρ τοῦ Ἁγίου περιέπεσαν εἰς δυστυχίαν διὰ τὰ δο-
σίματα, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα
ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Κάπουρνα, ἀναχωρήσας ἐκείθεν, κατήκνησεν εἰς ἓν
χωρίον ὀνομαζόμενον Γιαρμὴ μὲ ὄλην τὴν οἰκογένειάν του, φέρων ὁμοῦ
καὶ τὸν Ἅγιον, χρόνων δώδεκα ἡλικίαν ἔχοντα τότε. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μή-
τηρ τοῦ Ἁγίου εἶχεν ἓνα ἐξαδελφον μπακάλην εἰς τὸν Βελεστῖνον, καὶ
αὐτὸς εἶδε τὸν Ἅγιον ὅτι ὑπῆρχεν ἔξυπνος καὶ σπουδαῖος, εἰς πᾶσαν ὑ-
πηρεσίαν, ἐζήτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐξαδέλφης του τὴν μητέρα τοῦ μάρ-
τυρος, διὰ νὰ τὸν ἔχῃ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, πωλοῦντα καὶ ἀγοράζοντα
κατὰ τὴν συνήθειαν. Καὶ λοιπὸν ἐκείνη μὲν παρέδωκεν αὐτὸν τὸν ἀγα-
πητόν της υἱὸν μετὰ χαρᾶς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐξαδέλφου της, ὁ δὲ Ἅγιος

διατρέβων εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ θεοῦ του, ὑπηρετοῦσεν ὡς δούλος ἀδ-
κνως τὸν θεὸν του. Ἐν τούτῳ δὲ τῷ ἐργαστηρίῳ, εἰς τῶν ἐν Βελεστίνῳ
ἀγαρηνῶν, Ἀλῆς ὀνόματι, ὅστις συνείθιζε νὰ συχνάζῃ ἐκεῖ, ἰδὼν τὸν
Ἅγιον, λέγει πρὸς τὸν θεὸν του μίαν ἡμέραν: «μπρὲ Γιάννη, αὐτὸ τὸ
παιδί νὰ μὲ τὸ δώσης ἕνα ὁλόκληρον χρόνον διατὶ εἶναι μικρὸν καὶ τὸ
θέλω νὰ τὸ βάλω νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ χαρέμι», ὁ δὲ θεὸς τοῦ Ἀγίου τῷ
ἀπεκρίθη: «ἐγὼ τὸ ἔχω δούλον, δὲν ἔμπορῶ νὰ σοὶ τὸ δώσω, καὶ ἂν θέ-
λης ὑπάγῃς εἰς τὴν μητέρα σου καὶ ζήτησον αὐτὸ, καὶ ἂν σοὶ τὸ δώσῃ
λάβῃς το». Ὁ δὲ ἀγαρηνὸς θυμωθεὶς, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοῦ ἐργαστήριου, καὶ
μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας ἐπιστρέψας ἐκεῖ κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἦρπασε βί-
αιως τὸν Νικὸν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του, καὶ ὡς ἀρνίον ἄκακον τὸν ἔφεραν
ἀμέσως εἰς τὸ χαρέμι του. Ὁ δὲ Νίκος ἤρχισε νὰ ὑπηρετῇ ἀόκνως καὶ
ἐπιδεξιῶς τὰς ἀπογόνους τῆς Ἀγάρ, διότι ὡς εἴπομεν ἦτον φυσικὰ ἐπι-
τήδειος· ἐκεῖ δὲ ὁ Ἅγιος ἐδούλευσεν ἕνα ὁλόκληρον χρόνον. Ἐπειδὴ δὲ
ὁ πατήρ του ἦλθε πρὸς τὸν Ἀλὴν ζητῶν ἐπιμόνως νὰ παραλάβῃ τὸν
παιδῆ του, ἐκεῖνος ὁ ἀσεβὴς εἶπε πρὸς αὐτὸν ἰλαρώτατα: «ἐγὼ μὲρὲς Αὐ-
γερινὴν ἤξεύρεις καλὰ ὅτι ἔχω τὸ παιδίον μου εἰς τὸν πόλεμον, λοιπὸν
ὅταν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸν πόλεμον, τότε ἔλα νὰ πάρῃς τὸν Νικόν». Καὶ
μετὰ δέκα ἡμέρας ἦλθεν ὁ υἱὸς του, ὡς δὲ ἐκεῖνος εἰσηλθὼν εἰς τὴν οἰ-
κίαν, λέγει εὐθὺς πρὸς τὸν πατέρα του: «Παπᾶ! παπᾶ! πόθεν εἶναι
τοῦτο τὸ Ρωμαῖόπουλον ὅπου ἔχεις εἰς τὸ χαρέμι; πόσον ἄτακτον εἶναι.
Ρωμαῖόπουλον ὃν νὰ εὐρίσκηται εἰς τὸ χαρέμι; ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ τὸ
περιτμήσω, καὶ νὰ γίνω ἀνάδοχός του, διὰ νὰ τὸ ἔχωμεν πάντοτε εἰς τὸ
χαρέμι.» Καὶ δὴ ἤρξατο ὁ κατάρατος νὰ κολακεύῃ τὸν Νικόν, αὐτὸς δὲ
ὡς τρυφερὸς τῇ ἡλικίᾳ καὶ εὐόλισθος ἠπατήθη καὶ ἠρνήθη (φευ) τὸν
γλυκύτατον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν σωτήρα τοῦ κόσμου καὶ Θεὸν ἡμῶν.
Ἀφ' οὗ λοιπὸν περιέτεμον αὐτὸν οἱ ὑπηρετὰι τοῦ Διαβόλου καὶ ὁπαδοὶ
τοῦ ψευδοπροφῆτου Μωάμεθ, ἀντὶ Νίκου, ἐπωνόμασαν αὐτὸν Ἰμπραήμη·
μετὰ ταῦτα διέμεινεν εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Μωάμεθ, ἢ μάλλον εἰπεῖν
πλάνην τοῦ Διαβόλου, δύο καὶ μόνον μῆνας (τοῦ Θεοῦ μὴ συγχωρήσαν-

τος περισσότερον διὰ τὴν ἄκραν φιλανθρωπίαν του)· μετὰ δὲ τὴν παρέ-
λευσιν τούτων τῶν δύο μηνῶν, ἔλθων ὁ Ἅγιος εἰς αἴσθησιν καὶ γνωρί-
σας τὴν ἀξιοδάκρυτον πτώσιν του, μετενόησεν ἐξ ὁλῆς καρδίας του, ὡς
ὁ Πέτρος κλαύσας πικρῶς, καὶ φυγὼν κρυφίως, ἦλθε διὰ νυκτὸς εἰς τὸν
κατὰ σάρκα πατέρα του, τὴν συμφορὰν αὐτοῦ ὀδυρόμενος· «ἡμαρτον, λέ-
γων, πάτερ μου, εἰς τὸ ἐξῆς Τοῦρκος δὲν θέλω, οὔτε νὰ ἦμαι, οὔτε νὰ
ὀνομάζωμαι»· λέγει ὁ πατήρ του: «Τί νὰ σὲ κάμω Νίκο μου, ἐγὼ εἰμαι
πτωχὸς ἄνθρωπος, γρόσια δὲν ἔχω νὰ ἐξοδεύσω, διὰ νὰ σὲ κρύψω εἰς κά-
νὲν μέρος· διὰ τοῦτο υἱέ μου αὔριον ἀφ' οὗ σὲ βάλω πολλά πρῶτ' εἰς τὸ
ἄλογον, θέλω σὲ φέροι εἰς τὸ χωρίον τὸ ὀνομαζόμενον Κεραμίδι, καὶ ἐγὼ
ἐπιστρέψας, θέλω φορτώσαι ἀπὸ τὸν Κάρλα ὀφάρια, διὰ νὰ μὴ λάθωσιν
οἱ ἄνθρωποι ὑποψίαν, ὅτι σὲ ἐφυγάδευσα». Ἀφ' οὗ λοιπὸν αὐτὸς ἔφερε
τὸν υἱόν του εἰς τὸ Κεραμίδι τῷ λέγει: «ἐπινόησον, ὅποιον τρόπον δυνη-
θῇς, υἱέ μου, διὰ νὰ μεταβῇς εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἐγὼ δὲ ἐπιστρέψας εἰς
τὴν οἰκίαν, τίς οἶδε πῶς θέλω εὑρεῖν τὴν μητέρα σου καὶ τοὺς ἀδελφούς
σου, ἐπειδὴ οἱ Ἀγαρηνοὶ ὡς ἔμαθον, συνήθισαν ξύλα διὰ νὰ μᾶς καύ-
σουσιν εἰς τὸν Βελεστίνον, διὰ τοῦτο ἂς ἀποθάνωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τὸν
Χριστόν», καὶ ταύτην τὴν ψυχωφελῆ συμβουλὴν πατρικῶς διδοὺς εἰς αὐ-
τὸν ὁ πατήρ του, ἀνεχώρησε μετὰ δακρύων, φθασάς δὲ εἰς τὸν Βάλτον,
καὶ φορτώσας ὀφάρια (ὁ γὰρ Κάρλας καὶ Βάλτος καλεῖται) καὶ ἐπιστρέ-
ψας εἰς Βελεστίνον, ἤρχισε νὰ πωλῇ τὰ ὀφάρια μόλις δὲ ἔφθασε νὰ κη-
ρύξῃ «πάρτε ὀφάρια» ἰδοὺ καὶ ἔρχονται ὑπηρετὰι τοῦ Κριτοῦ καὶ τὸν
ἦρπασαν. Καὶ παρῆρσιάνσαντες αὐτὸν εἰς τὸν παράνομον κριτὴν, τὸν ἔδα-
λον διὰ προσαγῆς του εἰς τὸν φάλαγγα· αὐτὸς δὲ διὰ νὰ δικαιωθῇ καὶ
ἐπομένως νὰ ἀποφύγῃ τοὺς ραβδισμοὺς τοῦ ἀνόμου κριτοῦ λέγει: «Τί μὲ
δέρετε ἄδικα; ἐγὼ τὸ παιδί μου ἀπὸ ἐσᾶς τὸ ζητῶ, ἂν καὶ ἐτούρκισεν»
ἀκούσαντες δὲ τοῦτο οἱ περὶ τὸν κριτὴν, ἀμέσως ἀπέλυσαν αὐτὸν ἀνενό-
χλητον. Ἀλλ' ἐπειδὴ μετὰ δύο ἡμέρας ἐκίνησε κλίσιν ὁ πατήρ τοῦ
Ἀγίου ζητῶν τὸν υἱόν του ἀπὸ τὸν κριτὴν, ἐκεῖνος δὲ ἀμηχανῶν διὰ
τοῦτον τὸν πειρασμόν, εἰς τὸν ὅποιον περιέπεσαν ἀνελπίζως, λέγει ἰλαρῶ

τῇ προσώπῳ· «μπρὲ Ρωμινὲ ἐν ᾧ σὺ ἐφυγάδευσας τὸ παιδί, ζητεῖς καὶ κρίσιν ἀπὸ ἐμέ». Καὶ τότε θυμωθεὶς ὁ βάρβαρος, ὕβρισεν αὐτὸν, σπρώχνων, καὶ δέρνων ἀσπλάγχχνως, καὶ οὕτω κακῶς ἀπεδίωξεν αὐτὸν ἐκ τοῦ κριτηρίου ἐκείνου τῆς ἀνομίας. Ἐκεῖ δὲ εἰς τὸ Κεραμίδι, ἐπειδὴ ἔτυχε κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ, νὰ ἔχῃ ὁ πατήρ τοῦ Ἀγίου μίαν θεῖαν Καλογραΐαν, Σοφίαν ὀνομαζομένην, ἐκείνη παραλαβοῦσα τὸν Ἅγιον, φέρει αὐτὸν εἰς μίαν οἰκίαν, ὅπου διέτριβον μάστορες (ἔτυχον δὲ τότε πολλοὶ μάστορες εἰς τὸ Κεραμίδι, κτίζοντες οἰκίας) εἰς τοὺς ὁποίους ἐμίσθωσεν αὐτὸν διὰ νὰ φέρῃ λάσπην καὶ πέτρας κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν κτιστῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι τελειώσαντες ὅλην τὴν ἐργασίαν κατὰ τὸ Κεραμίδι, ἐκάθηντο ἀργοί, κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἔτυχε καὶ ἓν καράδι Θεοῦ οἰκονομῆς κάτω εἰς τὸν λιμένα τοῦ Καμάρι· ἐμβάντες οὖν εἰς αὐτὸ ἅπαντες ἦλθον κατ' εὐθείαν εἰς Κρήτην, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸν Νίκον· ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν Κρήτην δουλεύοντες οἱ μάστορες, ἔδερον ἀπανθρώπως τὸν Ἅγιον· μίαν δὲ ἡμέραν τόσον τὸν ἐβράβδισαν, ὥστε καὶ τὸν ἐκυνήγουν ἐκ τῆς ὀργῆς των ἕως ἡμισυ τῆς ὥρας· καθ' ὃν δὲ καιρὸν ἐκυνήγουν αὐτὸν, ἔπесεν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀγίου ἡ σκούφια του καὶ ἐχάθη· ἐπιστρέψας δὲ πάλιν μετὰ ταῦτα ὀπίσω εἰς τοὺς μάστορας, καὶ μὴ ἔχων τί νὰ φορέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἀντὶ σκούφιας ἔκοψε τὸ ἓν μανίκιον τοῦ ὑποκαμίσου του, καὶ οὕτω τὸ ἀποκοπὲν ἐκαίνο μανίκιον ἔδασε μὲ σχοινίον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ ἀνοικτὸν τὸ ἐφοροῦσεν ὡς σκούφον. Οὕτω μὲν οὖν διάγων ἐκεῖ ὁ Ἅγιος καὶ καθ' ἐκάστην σκληρῶς βραδίζόμενος ὑπὸ τῶν μαστόρων, διέτριψεν ἕως τρεῖς μῆνας εἰς τὴν συνοδίαν αὐτῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ μίαν ἡμέραν τὸν ἔδειραν πάλιν σκληρὰ, τί τὸ ἐντεῦθεν; λαμβάνει καὶ αὐτὸς μίαν ὀκτὼν ἄλευρον, ἔθεν τὸ εἶχον οἱ μάστορες καὶ φυγὼν ἀπὸ αὐτοὺς εἰσῆλθεν εἰς ἓν δάσος, καὶ κρυβεὶς ἐκεῖ ἐζύμωσε τὸ ὀλίγον αὐτὸ ἄλευρον, καὶ πλάσας κουλούρια δώδεκα τὰ ἔψησεν, ἐκάθησε δὲ αὐτοῦ ἡμέρας δώδεκα, ἕως ὅτου ἔφαγεν ἐκεῖνα τὰ κουλούρια· ἔπειτα δὲ βιασθεὶς τὸ μὲν ὑπὸ τῆς πείνης, τὸ δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ φόβου ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν εἰς ἓν ἐξωκκλήσιον, εὔρεν ἐκεῖ ἱερέα

τινὰ λειτουργοῦντα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ὁ δὲ Ἱερεὺς ἰδὼν τοῦτον οὕτω πῶς ἔχοντα, ἠρώτησεν αὐτὸν ἱλαρῶς. «πόθεν εἶσαι τέκνον μου; καὶ πῶς εἶσαι ἄπλυτος οὕτω καὶ μαυρός;» ὁ δὲ Ἅγιος πρῶτον ποιήσας μετάνοιαν, ἕως ἐδάφους τῆς γῆς πρὸς τὸν Ἱερέα τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ἔπειτα ἤρξατο νὰ ἐξιγορῇ μετὰ δακρύων τὰ συμβάντα του· τότε ὁ Ἱερεὺς ἀκούσας ὅλην τὴν ἀλεεινὴν συμφορὰν του, σενάξας ὡς ἔπρεπε, καὶ δακρύσας εἶπε.. «Παῦσον παιδί μου, καὶ μὴ θρηνῇς, καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ εἶχον ἓνα μονογενῆ υἱόν, ὅστις πρὸ πέντε ἡμερῶν ἀπέθανε, διὰ τοῦτο, ἂν ἀγαπᾷς, θέλω σὲ υἱοθετήσῃ διὰ παραμυθίαν.» Ὁ δὲ Ἅγιος παρ' ἐλπίδα ἀκούσας ταῦτα, ἐχάρη, ὡς ἀξιωθεὶς θεόθεν νὰ εὔρῃ τοιοῦτον Ἱερέα ψυχοπατέρα. Τοῦτου δὲ γενομένου, λαμβάνει αὐτὸν ἐκεῖνος ὁ θεοφιλέστατος Ἱερεὺς, καὶ δοὺς εἰς τὰς χεῖρας τὰ Ἱερά του, ἦλθε ὁμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου καὶ ἡ πρεσβυτέρα αὐτοῦ ἐνηγκαλισμένη αὐτὸν, κλαίουσα τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τῆς, ὑπεδέχθη αὐτὸν ὡς ἄλλον υἱόν τῆς, καὶ ἔκτοτε ἠγάπα αὐτὸν καὶ ἐπεριποιετο, ἡσυχάσας δὲ ἐκεῖ, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἤρξατο νὰ μανθάνῃ καὶ τὴν ὑφαντικὴν τέχνην (διότι ἐκεῖνος ὁ Ἱερεὺς ἐγνώριζε καὶ ἐπηγγέλλετο τὴν τέχνην τοῦ ὑφαίνειν τοὺς ἀλατζάδες, καὶ προσέτι καὶ τοῦ πλέκειν γαϊτάνια), τὰ ὅποια ἐκεῖνος μὲθ' ὡς ἀγγίνους εἰς ὀλίγον καιρὸν, ἐδούλευε τὸν ψυχοπατέρα του ἀόκνως. Ἀλλ' ἐπειδὴ μετὰ τρεῖς χρόνους ἐτελεύτησεν ἐν Κυρίῳ ἐκεῖνος ὁ χρηστόμιμος Ἱερεὺς, ἐγένετο δὲ καὶ πείνα μεγάλη τότε κατὰ τὴν Κρήτην, εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ θετὴ μήτηρ του : «Νίκο, ἐπειδὴ ὁ παπᾶς μας ἀπέθανεν, ἐγὼ δὲ ἔχω δύο κοράσια, διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι, παιδί μου, νὰ σὲ θρέψω διὰ τὴν ἀπορίαν καὶ ἔλλειψιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων· ὑπάγε λοιπὸν ὅπου ὁ Θεὸς σὲ φωτίσει..» Τότε καὶ ὁ Ἅγιος κλαύσας πικρῶς, καὶ βαλὼν μετάνοιαν εἰς τὴν ψυχομητέραν του, ἀνεχώρησεν ἐδυρόμενος. Περιπλανώμενος δὲ ᾧδε ἀχάσεις, εὔρεν νέον τινὰ, καὶ συμπιλιωθέντες ὁμίλουν περὶ ψυχῆς. Τότε ὁ Ἅγιος μεταξὺ τῶν ἄλλων ψυχοφελῶν λόγων, εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς: ἐγὼ ἀδελφέ μου ἔχω πολὺν πόθον διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Ἀγιώ-
νυμον Ὅρος, ἵνα ἱερωήσω καὶ προσκυνήσω τὰ βασιλικά ἐκεῖνα κα

εὐαγγῇ Μοναγῆρια, καὶ τοὺς ἐκεῖ δόσιους Πατέρας, τοὺς διὰ Χριστὸν ἐν νηυσὶ καὶ ἀγρυπνίαις καὶ ἄλλαις θαυμάσιαις κακοπαθείαις, τὸ σῶμα αὐτῶν καταθλίβοντας καὶ ταλαιπωροῦντας», πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ ὁ ἄλλος συμφώνως ἀπεκρίθη: «ὅτι καὶ ἐγὼ ἀδελφὲ ἐπιθυμῶ τὴν προσκύνησιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, διότι ὡς ἀκούω ἐκεῖ εὐρίσκονται καὶ πνευματικοὶ Πατέρες ἔμπειροι, καὶ προσρατικοὶ μοναχοί, ἐν ᾧ τοιοῦτοι Πατέρες ἐνάρηται εἰς τὸν Κόσμον σπανίως φαίνονται.» Καὶ οὕτω συμφωνήσαντες καὶ οἱ δύο, εἰσέδωσαν εἰς πλοῖον καὶ ἀνεχώρησαν ἀπὸ Κρήτην, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας Θεοῦ βοηθείᾳ κατευωδόθησαν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, κατὰ τὸν λιμένα τὸν καλούμενον Δάφνην, ἐκεῖθεν δὲ ἀνέβησαν εἰς τὴν σκῆτην τῶν Καραίων, ὅπου ὁ Ἅγιος διαχωρισθεὶς ἀπὸ τοῦ συνοδοιπόρου του, καὶ περιερχόμενος ὅλον τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς προσκύνησιν τῶν εἰκοσιτασσάρων ἱερῶν Μοναγῆριων, καὶ τῶν λοιπῶν ἀσκητηρίων, καὶ ἐρευνῶν πανταχοῦ ἐπιμελῶς διὰ τὰ εὖρη Πνευματικόν τινα ἔμπειρον διὰ τὴν ἐξομολόγησιν του, καὶ μετέληψιν τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν μυστηρίων (διότι κατὰ τὴν ἐν Κρήτῃ διατριβὴν του, πρὸς οὐδέναν πνευματικόν, οὔτε καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ψυχοπάτερα του ἐξομολογήθη τὴν ἁμαρτίαν του, φοβούμενος δὲ μήπως μαθὼν ὅτι ἦτον Τοῦρκος, ἤθελε τὸν βδελυχθῆναι καὶ ἀποδιώξῃ, καὶ τῆς κοινωνίας τῶν ἀχράντων μυστηρίων, κατὰ τοὺς Ἱερῶν κανόνας, ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ· ἀλλὰ καὶ τοι προσποιούμενος, καὶ ἐτοιμαζόμενος διὰ τὴν Κοινωνίαν, ὅμως δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ διὰ τὸ ἀνεξομολόγητον τῆς ἁμαρτίας του.) Τέλος πάντων οὕτω περιερχόμενος, ἔφθασε μετὰ τὴν περιόδόν του καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν μονὴν τῶν Ἀγίων καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων, τὴν καλουμένην τοῦ Καρακάλου· ἐκεῖ δὲ θεωρήσας τὸ ἥσυχον τοῦ τόπου καὶ τὸ κατανυκτικόν, καὶ καλλονὴν τοῦ Μοναγῆριου, ἔμεινε εἰς τὴν συνοδίαν τῶν ἐκεῖσε Πατέρων, ὅπου καὶ τῆς Ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, κατὰ τὸν πόντον του, καὶ τῶν λοιπῶν ἀναγκαίων, κατὰ τὴν περὶ τῶν ἀρνησιχρίστων διάταξιν τῆς ἐκκλησίας, ἀξιώθηκε οὕτω μετὰ κατανύξεως καὶ συντετριμμένης καρδίας, ἐκοινωνήσας τῶν θείων Μυστηρίων καὶ μετὰ ἓνα μῆνα ἔλαβε καὶ τὸ μέγα καὶ Ἀγγελικόν

σχῆμα, πρὸς περισσώτεραν προθυμίαν καὶ ἀσκήσιν τῶν πνευματικῶν ἀγώνων, μετονομασθεὶς Γεδεὼν, ἐφησυχάζων, καὶ κλαίων διαπαντὸς τὴν προτέραν τοῦ ἀνομίαν, μετ' ἄκρας ὑποταγῆς καὶ ἀσκήσεως. Βλέποντες δὲ οἱ πατέρες τοῦ Μοναγῆριου τὴν ἐδιδάθειαν αὐτοῦ καὶ ὑπακοὴν εἰς πάντα τὰ προσάγματα τοῦ προεσώτος, καὶ τῆς λοιπῆς ἀδελφότητος, ἀπεκατέστησαν αὐτὸν νεωκόρον, ἤγουν ἐκκλησιάρχην, πρὸς ὑπηρεσίαν καὶ φιλοκαλίαν τοῦ πανσέπτου Ναοῦ. Ἐκεῖ δὲ ἐνασκουμένου τοῦ Ἁγίου, τίς δύναται νὰ διηγηθῇ τὰς νηυσίας του, τὰς γονυκλισίας του, τὰς ἀγρυπνίας του, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνας του; μόνος ὁ καρδιογνώστης Θεὸς γινώσκει ἀκριβῶς ταῦτα· διότι μετὰ τῶν ἄλλων ἀσκήσεων καὶ ἀγώνων, τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο πρὸς τῆξιν καὶ κακουργίαν τοῦ σώματός του, λέγουσιν, ὅτι εἶχε καὶ μίαν τανάλειαν διὰ τῆς ὁποίας δάκνων τὰς σάρκας του, κατέκοπτεν αὐτὰς ἀφειδῶς, πρᾶγμα τῷ ὄντι ἄξιον φρίκης! καὶ ὁ ζῆλος αὐτοῦ δὲν ἦτο ὀλιγώτερος τῶν παλαιῶν ἀσκητῶν. Οὕτω λοιπὸν ὑπηρετῶν καὶ εὐτρεπίζων ἀόκνως τὸν θεῖον ἐκαῖνον Ναόν, καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον, ὡς εἰπεῖν, ἀγωνιζόμενος, διέτριψεν ἐκεῖ εἰς τὸ Μοναγῆριον χρόνους τριάκοντα πέντε· ἔπειτα μετὰ παρέλευσιν τοσούτων χρόνων, ἅφ' οὗ ἤκουσε πολλὰς ψυχωφελεῖς ἀναγνώσεις, καὶ βίους τῶν Ἀγίων μαρτύρων προτρεπτικούς εἰς τὸ μαρτύριον, καὶ πληροφορηθεὶς, ὅτι πολλοὶ τῶν παλαιῶν καὶ νέων περιέπεσον (οἷς κρίμασιν οἶδε Κύριος) ὡς καὶ αὐτὸς εἰς αὐτὸ τοῦτο (φεῦ) τὸ παράπτωμα τῆς ἀρνήσεως τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, καὶ πάλιν ἐγερθέντες ὁμολόγησαν ἐνώπιον βασιλέων τε καὶ τυράννων, τὸν πρῶτον ὑπ' αὐτῶν ἀρνηθέντα Χριστὸν, Θεὸν ἀληθινόν, καὶ σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἀναψεν ἀπὸ θεῖον ἔρωτα καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ μαρτυρίου· ὅθεν καὶ ἄνευ ἀναβολῆς τινος καὶ δισταγμοῦ, ἀναχωρήσας γνώμῃ καὶ ἀδείᾳ τοῦ προεσώτος ἀπὸ τῶν Ἱερῶν Μοναγῆριων τοῦ Καρακάλου, καὶ ἐφοδιασθεὶς πρότερον ταῖς εὐχαῖς τῶν πατέρων, ὤρμησεν εἰς Ζαγοράν· ἐκεῖ δὲ ἐπροσποιεῖτο ὁ μακάριος ὡς ἄλλος Συμεὼν, τὸν διὰ Χριστὸν σαλόν. Οὕτω λοιπὸν πολιτευόμενος καὶ περιφερόμενος τῆδε κακείσε, ἔφθασε καὶ εἰς τὸν Βαλεστῖνον ὅπου ἐξώμοσε· κατὰ δὲ τὴν μεγάλην

Πέμπτην φορῶν εἰς τὴν κεφαλὴν του σέφανον ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ λουλούδια, καὶ προσποιούμενος, ὡς εἶπομεν τὸν σαλὸν, καὶ τοιουτοτρόπως διαδὰς ἐκείνον τὸν δρόμον τῆς ἐνορίας, ὅπου εὕρισκετο ἡ οἰκία τοῦ Τούρκου ἐκείνου, τοῦ ὑποσκελίσαντος αὐτὸν εἰς τὴν πλάνην, καὶ γνωρίσας αὐτὴν, ἔκρουε τὴν θύραν μετὰ μεγάλων πατρῶν τοσοῦτον σφοδρῶς, ὥστε τὴν κατεσύντριψεν, ἕως οὐ αἱ δοῦλαι ἤνοιξαν αὐτήν. Ἐμὲν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀγαρηνοῦ παρῆρουσιάζεται εἰς αὐτόν· ἐκεῖνος δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἠρώτησε. «Τί ζητεῖς Καλόγηρε, καὶ πῶς ἔχεις τόσα λουλούδια εἰς τὴν κεφαλὴν σου;» Καὶ ὁ Ἅγιος. «Δὲν μὲ γνωρίζεις;» «πρώτην ἦδη φορὰν σὲ βλέπω, ἀπεκρίθη ὁ Ἀγαρηνὸς, καὶ ἀπορῶ διατί ὑπάρχεις τοσοῦτον ἐλκεῖν καὶ ταλαίπωρος.» Καὶ ὁ Ἅγιος. «ἐγὼ εἰμὶ ὁ Νίκος, ὁ ὑπὸ σοῦ ἐξαπατηθεὶς εἰς τὴν ἀσέβειαν διὰ τὸ ἀτελεῖς τῆς ἡλικίας μου, καὶ ἀρνηθεὶς (φεῦ!) τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν μου· ἀλλ' ἐγὼ πάλιν Χριστιανὸς εἰμὶ, καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν ἐνώπιόν σου ὁμολογῶ, καὶ διὰ τοῦτο ἦδη παρῆρουσιάσθην, ἵνα μοὶ ἀποδώσῃς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μὲ ἐσέρησας· διότι βλέπων τὴν σάρκα περιτετμημένην, τὴν σφραγίδα τοῦ σατανᾶ ἔχουσαν, ἠναγκάσθην νὰ παρῆρῃσιαισθῶ σήμερον, καὶ νὰ διαλεχθῶμεν ἀμφοτέροι.» Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀσεβὴς, ἐν τῇ ἅμα ἐγαρθεὶς τρέχει εἰς τὸ Κριτήριον, τὸ παρ' αὐτοῖς καλούμενον μερκεμέ· καὶ οἱ ἀποσταλέντες ἤρπασαν τὸν Ἅγιον καὶ παρέστησαν αὐτὸν εἰς τὸν Κριτὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης Παρασκευῆς· ὁ δὲ Ἅγιος προσευχόμενος καὶ φορῶν ἐκεῖνον τὸν ἐξ ἀνθέων σέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ δύο αὐγὰ κόκκινα βαστάζων εἰς τὰς χεῖράς του, ἐμὲν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κριτοῦ, ἀμέσως ἐγχειρίζει αὐτὰ εἰς αὐτὸν ὡς δῆθεν δωροφορῶν αὐτὸν λέγων· «Χριστὸς ἀνέστη Κριτὰ, καὶ εἰς ἔτη πολλά.» Ταῦτα ὁ Κριτὴς ἀκούσας, καὶ νομίσας αὐτὸν ὡς φρενόληπτον λέγει· «Σαλὸς εἶσαι πρὸς τρελλοπατὰ, ἢ προσποιῆσαι τοῦτον τὸν τρόπον;», ὁ δὲ Ἅγιος οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ἐσιώπα· καὶ ὁ Κριτὴς λέγει πρὸς τοὺς ὑπηρέτας «φέρετε εἰς αὐτὸν ἕνα καφφέ»· καὶ οἱ ὑπηρέται ἐψήσαντες αὐτὸν προσέφερον τοῦ Ἁγίου· αὐτὸς δὲ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Κριτοῦ ταμδάκον, ἐκαῖνος δὲ

ἐκβαλὼν τὴν ταμδακέραν τοῦ ἀργυρᾶν οὖσαν, προσέφερεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἅγιον. Τοῦ δὲ Ἁγίου δεξαμένου αὐτήν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ θεωροῦντος αὐτὴν ἱκανὴν ὥραν, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Κριτὴς· «βλέπεις πῶσα ὥραία πράγματα ἔχομεν ἡμεῖς οἱ Μουσουλμάνοι, καὶ οὐχὶ καθὼς σὺ ἔστις ἔχεις τόσους χρόνους εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Μουσουλμάνων, καὶ τολμᾷς σήμερον καὶ λέγεις πῶς ὑπάρχεις Χριστιανὸς, καὶ βλασφημεῖς τὴν θρησκείαν μας, τὴν ὡς αὐτὴν τὴν ταμδακέραν τὴν ἀργυρᾶν ἐξαστράπτουσαν». Καὶ ὁ Ἅγιος· «ἀληθῶς εἶπας πῶς ἡ θρησκεία σας ἀστράπτει ὡς περ τὴν ταμδακέραν σου, διότι ὅσον αὐτὴ ἔξωθεν ἐξαστράπτει, τόσον ἔσωθεν μαυρίζει καὶ καταθρομᾷ, ὁμοίως καὶ ἡ θρησκεία σου, ἥτις σοὶ φαίνεται ἔξωθεν ἀστράπτουσα, καὶ ἐγὼ τοῦτο ὁμολογῶ· ἂν ὅμως ἀνοίξῃς αὐτήν καὶ περιεργασθῇς ἔσωθεν ἀκριβῶς, εὐρήσεις αὐτὴν μέλαναν, βρωμεράν, καὶ ἐδδαλυγμένην, καθάπερ καὶ εἰς ἐμὲ ὑπάρχει γνωστὸν καὶ ἀναμφίδολον». Ταῦτα λέγοντος τοῦ Ἁγίου ἰδοὺ προσέφερον πρὸς αὐτὸν οἱ ὑπηρέται τὸν καφφέ, καὶ ἐκεῖνος παρευθὺς ἀρπάσας αὐτὸν ἐκ τοῦ δίσκου ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κριτοῦ· ἐκαῖνος δὲ θυμωθέντος κατ' αὐτοῦ καὶ πῦρ πνέοντος, διὰ προσταγῆς του ἤρπασαν αὐτὸν οἱ ὑπηρέται σπρώχνοντες καὶ δέροντες, καὶ κατεβίβασαν αὐτὸν κακῶς καὶ ἀπεδίωξαν ἐκ τοῦ Κριτηρίου, καὶ περισσότερον (ὡς φαίνεται) δὲν ἤθελον νὰ τὸν τιμωρήσωσι, ἢ καὶ νὰ θανατώσωσι, νομίζοντες αὐτὸν ὡς φρενόληπτον. Ἀλλὰ φεύγων ἐκείθεν ὁ Ἅγιος, ἦλθεν εἰς ἕν τιζαμίον καθ' ὃν καιρὸν ἐξήρχετο μία τῶν ἐπισήμων γυναικῶν τῶν Ἀγαρηνῶν μετὰ τεσσάρων θεραπαινίδων, ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἅγιος ἔρριψε κάτω καὶ κατεξέσχισεν ὅλα τῆς τὰ ἐνδύματα, καὶ μετὰ τῶν ποδῶν του κατελάκτισεν αὐτὴν τόσον, ὥστε ἔρρυσεν αἷμα ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς. Ὅθεν αἱ θεραπαινίδες ἐπειδὴ ἐφώναζον, ἰδοὺ καὶ ἐφθασε πλήθος Ἀγαρηνῶν, ἄλλοι μὲν μετὰ ξύλων, ἄλλοι δὲ μετὰ μαχαίρων, καὶ ἄλλοι μετὰ λίθων, ἀπαξάπαντες κτυποῦντες ἀνηλεῶς τὸν Μάρτυρα, ἕως οὐ ἤμιθαν ἑαυτὸν καταστήσαντες ἀνεχώρησαν. Τότε τινὲς τῶν Χριστιανῶν μετεκόμισαν αὐτὸν οὕτως ἔχοντα, εἰς ἕν χωρίον ὀνομαζόμενον Ταμπιγλή, μίαν ὥραν τοῦ

Βελεστίνου απέχον, ὅπου κατ΄ἔχει ἡ ὑπανδρος ἀδελφή τοῦ Ἀγίου ὀνομαζομένη Δάφνη· ἐκεῖ δὲ τὸν Ἅγιον φέροντες, ἔδεσαν τὰς πληγὰς του, καὶ ἄλλα πρὸς θεραπείαν ἐποίησαν, ἔμεινε δὲ ἄρρωστος καὶ κλινήρης ἐξ ἐκείνου τοῦ ραβδισμού μῆνας τρεῖς, καὶ μετὰ ταῦτα ἀναλαβὼν περιεπάτει μικρόν. Κατὰ συγκαιρίαν δὲ ἐπειδὴ διέβαινον τρεῖς στρατιῶται τοῦ Βελῆ Πασᾶ, καὶ οἱ δημογέροντες τοῦ χωρίου ἐξενεδόχῃσαν αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀγίου, ἐν ᾗ αὐτοὶ ἐκάθηντο παρῥησιάζεται ὁ Μάρτυρας ζητῶν τὸ ποθούμενον· εἰς δὲ ἐκ τούτων λέγει· «σὺ Καλόγῃρη μὴ ὦν Χριστιανὸς τέλειος, τοιαύτας ὁμιλίας τολμᾷς;» Καὶ ὁ Ἅγιος· «Καὶ σὺ εἶσαι τέλειος Τοῦρκος;». «Ναὶ ἀπεκρίθη». Καὶ ὁ Ἅγιος· «Ἐὰν ᾔσαι τέλειος Τοῦρκος, ἄπλωσον τὴν χεῖρά σου νὰ βάλω ἐπ' αὐτῆς φωτίαν, καὶ ὅταν καρτερήσῃς, θέλω πιστεῦσαι εἰς τὴν θρησκείαν σου.» καὶ ὁ στρατιώτης· «Καὶ ἂν σὺ ᾔσαι τέλειος Καλόγῃρης, ἄπλωσον τὴν χεῖρά σου, καὶ δέξαι ἐπάνω τὸ πῦρ, καὶ ἂν καρτερήσῃς τότε ἐπ' ἀληθείας θέλωμεν πιστεῦσαι εἰς τὴν πίστιν σου, καὶ σὲ ὡς Χριστιανὸν θέλωμεν σὲ γνωρίσαι.» Καὶ ὁ Ἅγιος ἔστερξε τοῦτο μετὰ χαρᾶς καὶ ἀπλώσαντος τὴν δεξιάν του ἀτρόμως, ὁ στρατιώτης ἐκείνος λαβὼν ἐν ἀναμμένον κάρβουνον, ἔβαλεν αὐτὸ ἐπάνω αὐτῆς· ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ὡς ἄλλου τινὸς πάσχοντος ὑπέμεινε τὴν δριμυτάτην ἐκείνην κατάφλεξιν τῆς χειρὸς του μεγαλοψύχως· τοσοῦτον δὲ ἡ χεὶρ αὐτοῦ κατεφλέχθη, ὥστε ἐφουσκήθη τὸ κρέας ὅλον κυκλοειδῶς καὶ περιέκλεισε τὸ κάρβουνον ἔνδον, οἱ δὲ στρατιῶται ἰδόντες τὸ γενόμενον ἐξεπλάγησαν τὸ μεγαλεῖον τῆς πίστεως, λέγοντες· «ρίψον κάτω τὴν φωτίαν καλόγῃρη, μὴ ὅλως καῖς»· ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐδυσσωπεῖτο, ἔτυχε δὲ παρὼν καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ἀγίου (ὁ υἱὸς λέγω τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Δάφνης) ὅστις ἀρπάσας ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Ἀγίου τὸ κάρβουνον, τὸ ἔρριψε κάτω, ἐκείνος δὲ θυμωθεὶς διὰ τοῦτο, συγκώσας τὴν κεκαυμένην αὐτοῦ χεῖρα ἔδωκε ῥάπισμα εἰς τὸ πρόσωπόν του τοσοῦτον σφοδρὸν, ὥστε ἐκίνησε τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην του, ὀνειδιστικῶς λέγων πρὸς αὐτόν· «πῶς σὺ τολμᾷς, ἐνᾷ οὐδὲν ἔβαλες ἐπάνω τῆς χειρὸς μου, νὰ ἀπλώσῃς τὴν χεῖρά σου, καὶ νὰ λάβῃς

ἐκεῖνο, ὅπου ὁ ἄλλος ἔβαλεν; ἔπρεπε ὅστις τὸ ἔβαλεν, ἐκείνος καὶ νὰ λάβῃ πάλιν τοῦτο», οἱ δὲ στρατιῶται ἰδόντες τὸ παράδοξον τοῦτο, καὶ θαυμάσαντες αὐτὸν διὰ τὴν παράδοξον αὐτοῦ καρτερίαν, ἀνεχώρησαν εἰς τὸν Τούρναβον· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος εἶχε τὰς διατριβάς του εἰς ἓν χωρίον Κανάκλια λεγόμενον, ὅπου εἶχε καὶ ἓνα φίλον χατζῆ Νικολὸν τὸ ὄνομα, δέσας τὴν κεκαυμένην αὐτοῦ δεξιάν ἐπορεύετο εἰς τὰ Κανάκλια εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, φθάσας δὲ εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ, καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος χριστιανοῦ, «διατί Πάτερ Γεδεὼν ἔχεις τὴν χεῖρά σου δεδεμένην», ἀποκριθεὶς φαιδρῇ τῇ προσώπῳ εἶπεν· «Ἐγὼ χθὲς ἐπειδὴ ἐφίλησα ἐν κοράσιον, μὲ ἐδάγκασεν, ὅμως πολλὰ μέλει νὰ πάθῃ, καθὼς φαίνεται αὕτη ἡ χεὶρ.» Ταῦτα εἰπὼν, ἦλθεν εἰς τὸν ρηθέντα φίλον του, πρὸς τὸν ὁποῖον διηγήθη πάντα ὅσα συνέβησαν εἰς αὐτόν. Οὗτος ὁ χατζῆ Νικολὸς πολὺ παρεκίνει, καὶ ἐνθουσίαζε τὸν Ἅγιον εἰς τὸ μαρτύριον, ὑπενθυμίζων αὐτόν καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσαντας διὰ αὐτὸ τοῦτο τὸ αἷτιον. Εὐρὼν δὲ ὁ Ἅγιος μίαν οὐρὰν φθιάρου ξυλίνου, καὶ τρυπήσας τὸ ἐπάνω μέρος αὐτῆς, καὶ σχοινίον διαπεράσας εἰς αὐτήν, καὶ βαστάζων αὐτήν εἰς χεῖρας, ὡς ἄλλο ῥόπαλον, ἔρχεται καὶ αὐθις εἰς Βελεστίνον κατὰ τὴν παρασκευὴν, καθ' ἣν ἡμέραν συνεκροτεῖτο ἡ ἀγορά, καὶ ἐπραγματεύοντο οἱ ἐγχώριοι. Φανεῖς δὲ ἐκεῖ καὶ εἰς τὸ καλῆμαύχιόν του ἔχων μίαν ἀρμαθίαν παράδων, ἤρξατο νὰ κυνηγᾷ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, κρούων αὐτοὺς δι' ἐκείνου τοῦ ξύλου ὑπὸ θεοῦ ζήλου πυρπολούμενος ὁ μακάριος. Διὸ καὶ οἱ ἐκεῖ ἐνέμιζον αὐτόν ὡς σαλὸν, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς οὐδεὶς παρηνώχλει αὐτόν καὶ ἐκακοποιεῖ, ὥστε οἱ Ἀγαρηνοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τοὺς ἀγροὺς καὶ ὑποστατικά των ὑπὸ τοῦ φόβου, διότι πολλάκις ἀπῆλθον ἐκεῖ, καὶ καθ' ὃν καιρὸν ἐγεώργουν, ἐπαρχόμενος κατ' αὐτῶν ὁ Ἅγιος, τὸ ξύλον ἐκείνο ἀνὰ χεῖρας βαστάζων, ἐκτύπα αὐτοὺς καὶ κατεπλήγωνεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς φύλακας τῶν περιβολίων, παρομοίως ἐκυνήγα αὐτοὺς καὶ ἐρράβδιζεν, ὅθεν καὶ πολλὴν ἐνόχλησιν οἱ Τοῦρκοι ἐλάμβανον παρὰ τοῦ Ἀγίου· καὶ τοὶ αὐτοὶ μὴδαμῶς ἐνοχλοῦντες αὐτόν καὶ κακοποιούντες, νομίζον-

τες, ὡς εἵπομεν τοῦτον σαλὸν, ἴσως καὶ ἀκουσίως εἰς τοῦτο Θεόθεν ἀναγκαζόμενοι· καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. Ἄς εἰπώμεν δὲ καὶ τὰ ἐξῆς· ἕως μίᾳς ὥρας εἰς τὰ ἀνώτερα τοῦ Βελεστίνου ὑπάρχει σπήλαιον, ὅπου ὁ Ἅγιος ἀπερχόμενος ἐκεῖ καθυσύχασεν, ἐνασκούμενος καὶ ὡς εἰς παλαίστραν κατὰ τῶν δαιμόνων ἀγωνιζόμενος· πόσους δὲ πνευματικούς ἀγωνάσας παννυχίδας καὶ ἄλλας ἀσκήσεις ἐκεῖ ἐτέλεσεν, ὁ Θεὸς οἶδε. Κατ' αὐτὸ τοῦτο τὸ εἰρημένον χωρίον Κανάγια ὑπάρχει βάλτος, καὶ ἔχει πολλὰ ὀψάρια, ἀντίπερα δὲ αὐτοῦ εἶνε σκάλλα ὀνομαζομένη Πέτρα· ἐκεῖ εἰ φάρδες ἀλιεύοντες τὰ ὀψάρια ἐπώλουν· ἐπειδὴ δὲ διέτριβεν ἐνταῦθα καὶ πακάλης τις Ἰωάννης τοῦνομα, φίλος ὑπάρχων αὐτοῦ, διὰ τοῦτο πολλάκις, ὅποτεν ἐπαρρησιάζετο εἰς τὸ μαρτύριον καὶ δὲν κατηξιοῦτο τοῦ ποθομένου, προσήρχετο εἰς αὐτὸν τὸν εἰλικρινῆ φίλον του, καὶ ἡσύχασεν ἐν προσευχαίᾳ καὶ νηστεαίᾳ καὶ ἄλλαις κακουχίαις ἐνασχολούμενος· ἐκεῖ δὲ τί μετεχειρίζετο ὁ ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ; ἐφορτώετο ἕως εἴκοσι ὀκτάδες ἢ καὶ τριάκοντα ὀψάρια, ἕως δύο ὥρων διαστήματος εἰς τὰ περὶ χώρα τοῦ κάμπου, καὶ μεταφέρειν αὐτὰ, διανοοῦντο τοῖς πτωχοῖς· μετήρχετο τοῖνον εἰς ὅλην τὴν ἐκεῖ διατριβὴν του, τοῦτο τὸ θεοφιλὲς ἔργον, (ἐξ αὐτῆς γὰρ τῆς λίμνης πολὺ πλῆθος ἰχθύων γεννᾶται. Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον. Ἀφ' οὗ λέγω πολλάκις παρρησιασθεῖς ὁ Ἅγιος εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, διψῶν τὸ ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ μάρτυριον, πρὸς ἐξάλειψιν τῆς πρότερον ὑπ' αὐτοῦ γενομένης ἀρνήσεως, δὲν ἡξιῶνετο τοῦ ποθομένου σκοποῦ του, λυπηθεῖς σφόδρα, ἐπανέρχεται, διὰ τῆς ξηρᾶς εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος· καθ' ὅλην δὲ τὴν ὁδοιπορίαν του δὲν ἔλειπε νὰ δίδῃ ἀφορμὰς δι' αὐτὸ τοῦτο, πῶς δηλαδὴ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸν του, ἀλλ' ἴσως δὲν ἦτο ἔτι θέλημα Θεοῦ. Οὕτω λοιπὸν σπεύδων καὶ ζητῶν πανταχοῦ, ὡς διψῶσα ἔλαφος τὸν τρόπον τοῦ νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του καὶ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ του, τέλος πάντων ἐπαναστρέφας· ὡς εἵπομεν, εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος εἰς τὴν μετάνοιαν του, διέτριψεν αὐτοῦ ἕνα ἔτι χρόνον, τὴν αὐτὴν πολιτείαν διάγων, ἔπειτα δὲ πληρωθέντος τοῦ χρόνου μὴ δυνάμενος ἐφησυχάζει ὑπὸ τοῦ θείου καὶ μαρτυρικοῦ κεν-

τούμενος ἔρωτος, ὡς τῆς φλογὸς τῆς θείας ἀγάπης ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐξαρθείσης, βαλὼν μετάνοιαν εἰς τὸν πρόσωτον καὶ λοιποὺς ἀδελφούς, αὐθις ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, ὁρμῶν πρὸς τὴν Ζαγοράν πάλιν, καὶ εἰς Βελεστίνον, καὶ αὐθις παρρησιάζεται εἰς τὸ Κριτήριον, καὶ ὁμολογεῖ λαμπρῶς τῇ φωνῇ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν διὰ τοῦτο πάλιν βραβεύεται ἀνηλεῶς καὶ ἀποδίδωκεται χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος. Ἀλλὰ μένων ὁ Μάρτυς σαθερὸς καὶ ἄκαμπτος εἰς τὸ φρόνημά του, καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸν θεῖον πόθον τοῦ μαρτυρίου αἰσθανόμενος, ἔρχεται εἰς Ἀγίαν καὶ παρρησιάζεται εἰς τὸν ἐκεῖ διοικητὴν, ὑβρίζει τὴν βδελυρὰν θρησκείαν του μετὰ πολλῆς παρρησίας ἐρεθίζων αὐτὸν εἰς τὸ νὰ τὸν θανάτωσῃ διὰ τὸν Χριστόν. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀμέσως γράφει πρὸς τὸν Βελή Πασσά κατὰ τὸν Τούρναθον τότε διαγόντα, παροτρύνων αὐτὸν κατὰ τοῦ Μάρτυρος ἐκθέτων ὅσα, περιφρονῶν τὴν θρησκείαν αὐτῶν, ἐβλασφήμει. Τοῦτου δὲ γενομένου ἀναχωρήσας ὁ Ἅγιος ἀπὸ τῆς Ἀγίας, ἐπανήλθεν εἰς τὰ Κανάγια πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου του χατζή Νικολοῦ, ὁ δὲ ἡγεμὼν κατὰ τοῦ Ἁγίου ἅμα δεξάμενος γράμματα, καὶ ἀνγκυρὸς ταῦτα ἐνεπλήσθη ὅλος θυμοῦ καὶ ὀργῆς, καὶ εὐθὺς δύο ὑπηρέτας εἰς Ἀγίαν πέμψας, ἐζήτησε τὸν Ἅγιον· ἐκείνοι δὲ μὴ εὐρόντες ἐκεῖ αὐτὸν ἐρώτησαν ἀκριβῶς, καὶ μαθόντες ὅτι μετέβη εἰς τὰ Κανάγια, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἦλθον ἐκεῖ. Καὶ ἐπειδὴ ἡρώτων, ποῦ εὐρίσκεται ὁ σαλὸς ἐκεῖνος Καλόγηρος, οἱ εἰδότες ἔδειξαν εἰς αὐτοὺς τὴν οἰκίαν, ὅπου διέτριβεν ὁ Μάρτυς. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἔλειπεν ἐκεῖθεν ὁ Ἅγιος, περιέμενον αὐτὸν οἱ στρατιῶται, καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἡρώτησαν αὐτόν: «Σὺ εἶσαι Καλόγηρος ὁ καταφρονητὴς τῆς ἡμετέρας θρησκείας;» Ὁ δὲ Ἅγιος ἀφόθως ἀπεκρίθη: «Ναὶ ἐγὼ εἰμὶ, καὶ δίκαιον ἔχω νὰ κηρύττω παρρησίᾳ τὴν πλὴνῃν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσθε». Καὶ ἐκείνοι: «Τούτους τοὺς λόγους αὐρίον, ἔταν παρρησιασθῶμεν πρὸς τὸν ἡγεμόνα, τότε νὰ τολμήσῃς νὰ εἰπῇς καὶ οὐκ ἐνταῦθα». Ὁ δὲ Μάρτυς: «Ὁ Χριστὸς μου θέλει μὲ ἐνισχύσῃ καὶ βοηθήσῃ, καὶ περισσότερα τούτων νὰ ὁμολογήσω διαπρυσίως, ὅσα καὶ σεῖς δὲν ἠκούσατε μέχρι τῆς σήμερον»· καὶ μετὰ

ταῦτα ἀναχωρήσας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ σταθεὶς εἰς προ-
σευχὴν, προσεκάλετο καὶ τοὺς ἱερεῖς, καὶ ἔφαλλον τὸ Ἅγιον εὐχέ-
λαιον, καὶ τὸ πρῶτον Λειτουργίας γενομένης διὰ νυκτὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ,
ἐκοινωνήσε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων μετὰ πολλῆς εὐλαβείας καὶ κατα-
νύξεως· εἶτα ἐπανῆλθεν ὅπου ἦσαν οἱ στρατιῶται, οἱ δὲ παραλαβόντες,
ἐκίνησαν πρὸς τὸν ἡγεμόνα. Τότε καὶ ὁλος ὁ χριστιανικὸς λαὸς ἐπακο-
λουθούντες, λιτανεύοντες, καὶ δεόμενοι τοῦ Θεοῦ μετὰ θαυμάσιον,
ἐνθαυμάζοντες καὶ προτρέποντες εἰς τὸ μαρτυρικὸν τέλος τὸν Ἅγιον, προέ-
πειψαν ἕως ἡμισείας ὥρας διάσκημα. Ὁ δὲ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ ἀθλη-
τὴς πρὸς τοὺς παρεστώτας· συγχωρήσατέ μοι ἀδελφοί, καὶ ὁ Θεὸς νὰ
σας συγχωρήσῃ, ἔλεγε· καὶ ἐπομένως ἤρξατο ψάλλειν ἐν ἀγαλλιάσει
καρδίας. «Οἱ μάρτυρές σου Κύριε ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκα-
τίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχοντες τὴν ἰσχύ σου,
τοὺς τυράννους καθείλον, ἔθρανσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράσῃ,
αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν», ὁ δὲ λαὸς
ἐπέσπευσε εἰς τὰ ἴδια, προσδεχόμενοι τὸ ἀποδησόμενον, ὁ δὲ Ἅγιος
συννοθευόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν φθάσας εἰς Τούρναβον, ἐπαρρησιάσθη
πρὸς τὸν ἡγεμόνα Βελῆ Πασσᾶν· ἐκεῖνος δὲ σοβαρῶς ἠρώτησεν αὐτὸν
λέγων· «Τί ἄνθρωπος εἶσαι; καὶ πόθεν κατάγεις; καὶ τίνα, ἅπερ περὶ
σοῦ ἀκούω Καλόγηρε; ἂν σὺ ἐπαγγέλεισαι τὴν μοναδικὴν πολιτείαν δὲν
πρέπει οὕτω νὰ πολιτεύῃσαι. Καὶ ὁ Ἅγιος μετὰ μεγάλης παρρησίας
καὶ εὐτολμίας ἀπεκρίθη· «Ἐγὼ ὦ ἡγεμὼν νέος ὢν ἔτι τὴν ἡλικίαν,
ἀπατηθεὶς ὑπὸ τινος τῶν Ἀγαρηνῶν, ἠρνήθην (φεῦ!) τὸν Ἰησοῦν μου
Χριστὸν, καὶ ἔγινα Τούρκος. Εἰς ἑμαυτὸν δὲ ἐλθὼν καὶ μετανοήσας, διὰ
τοῦτο τὸ θεοσυγές καὶ ψυχόλεπρον κίνημα, κατέφυγον εἰς τὸ Ἅγιον
Ὅρος ἵνα κλαύσω ἀξίως τὴν ἁμαρτίαν μου, ἀλλ' εἰς ὅλον τοῦτο τὸ
διάσκημα τῆς ἐκεί ἐπιπόνου διατριβῆς μου, ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνει-
δήσεώς μου, ἐπέσπευσα αὐτόσε διὰ νὰ ὁμολογήσω τὸν παρ' ἐμοῦ ἀνοήτως
ἀρνηθέντα Ἰησοῦν μου Χριστὸν, Θεὸν ἀληθινὸν μέχρι θανάτου, πρὸς ἐξά-
λειψιν τοῦ βύβου τῆς ἀρνήσεως». Ὁ δὲ ἡγεμὼν τὴν πολλὴν παρρησίαν

τοῦ Μάρτυρος ἐκπλαγεὶς, ἐπρόσβαλεν εὐθὺς νὰ ἐμβάλλωσιν αὐτὸν εἰς τὸ
δεσμωτήριον τῶν καταδίκων, τῇ δὲ ἐπαύριον, ἔπειλεν καὶ προσεκάλετο
τοὺς ἐν Λαρίσσει ἐπισημοτέρους Ὀθωμανοὺς, τὸν μουλλᾶν, τοὺς μπέη-
δες, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀξιωματικοὺς, οἵτινες ἐλθόντες εἰς Τούρναβον,
ἔφερον τὸν Ἅγιον πρὸς ἐξέτασιν, ὅστις ἐπὶ παρρησίᾳ πάντων ὁμιλό-
γησε τὸ παράπτωμα τῆς ἀρνήσεώς του ἀτρόμως, καὶ τὴν μετὰ τοῦτο
ἐγκάρδιον μεταμέλειάν του· ἐκεῖνοι δὲ κατ' ἀρχὰς μετεχειρίσθησαν τὴν
ἀλωπεκὴν καὶ τὰς συνήθεις κολακείας των, συμβουλεύοντες δὲ καὶ
ὑποσχόμενοι πρὸς αὐτὸν τὰς ἡδονὰς τούτου τοῦ κόσμου, καὶ ἂν φυλάξῃ
τὴν πίσιν των, νὰ ἀπολαύσῃ καὶ τὰ ἐν παραδείσῳ, ταῦτα ἔλεγον. Ὁ δὲ
Ἅγιος λαμπρᾶ τῇ φωνῇ ἐνώπιον πάντων ἀπεκρίθη· «Ὅσα μοι ὑπέ-
σχεσθε, σεις ἔχετε πάντα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ πατρὸς
ὑμῶν διαδόλου· πρὸς δὲ τοῦτοις λέγει καὶ τοῦτο πρὸς αὐτούς· «Ὅτι
καὶ ὁ ψευδοπροφήτης σας Μωάμεθ ἐσεληνιάζετο, καὶ κασιδιάρης ὑπῆρ-
χεν». Ὅθεν μὴ ὑποφέροντες τοιαῦτα νὰ ἀκούωσιν ἀπὸ στόματος ἐνός
Καλόγηρου, διαπρίοντες τοὺς ὀδόντας, ἐκράνταρον πρὸς τὸν ἡγεμόνα
κατὰ τοῦ Ἁγίου, «αἶρε αὐτόν». Διὸ καὶ ὁ ἡγεμὼν ἐξέδωκε προστάτην
νὰ ξυραφῇσιν ὅλην τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἀφ' οὗ ἀπογυμνώσωσιν αὐ-
τὸν, καὶ βάλωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του κοιλίαν προβάτου, νὰ τὸν καθά-
λικεύσωσιν εἰς ἓνα ὄνον καὶ νὰ περιφέρωσιν αὐτόν, τὴν οὐρὰν τοῦ ὄνου
εἰς χεῖράς του βαστάζοντα εἰς ὅλους τοὺς δρόμους καὶ βύμας τοῦ
Τουρναβου· καὶ τούτων οὕτω γενομένων, ὁ μὲν Μάρτυς χαίρων καὶ
δοξολογῶν τὸν Θεὸν ἐσύρετο πανταχοῦ, ἐμπαιζόμενος, καὶ τὴν ὕδριν
ταύτην ὡς τιμὴν ἡγουμένος. Οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ βλέποντες τὸν Μάρτυρα
ὅλον ἀγαλλόμενον διὰ ταῦτα ὅλα, ἐλυποῦντο καὶ ἐσυνθρώπων τὴν
ἀπτόγητον παρρησίαν αὐτοῦ αἰσχυνόμενοι. Ὁ δὲ χριστιανικὸς λαὸς ἐξε-
ναντίας περιχαρὴς, ὡς καταξιωθέντες καὶ ἐν τοῦτοις τοῖς ἐσχάτοις και-
ροῖς ἰδεῖν τοιαῦτα θαυμάσια, συνώδευον τὸν Ἅγιον, καὶ μετὰ πομπῆς
ἔφερον αὐτὸν ἕως εἰς τὸ τοῦ ἡγεμόνος Παλάτιον. Οἱ δὲ ὑπηρέται ὡς
θηρία ἀνήμερα καταβιδάσαντες ἀπὸ τὸν ὄνον τὸν Μάρτυρα κάτω εἰς τὴν

αὐλήν, ἔβαλον ἐν κούτζουρον μέγαλον, διὰ προσταγῆς τοῦ ἡγεμόνος, ἀντικρυς τοῦ οἰκήματος, ἐν ᾧ ὁ ἡγεμὼν καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἕσαντο θεωροῦντες. Ὁ δὲ ἡγεμὼν προσάζει νὰ κοπῶσιν μὲ παλτὰν οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες τοῦ Μάρτυρος. Κατὰ τὴν προσταγὴν λοιπὸν τοῦ ἡγεμόνος, ὁ Ἅγιος ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀπλώνει κατὰ πρῶτον μὲ μεγάλην γενναιότητα τὸν ἀριστερόν του πόδα ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον, καὶ ὁ δῆμιος καὶ τοι ἑτοιμος ὢν καὶ ἀνὰ χεῖρας βαστάζων τὸν πέλεκυν, διευλαβεῖτο νὰ κόψῃ τὸν πόδα τοῦ Ἁγίου (διότι ἦτον Αἰγύπτιος χριστιανὸς) καὶ ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τοῦτο. Ἄλλ' ὁ Μάρτυς σρεφόμενος πρὸς αὐτὸν λέγει: «Ἐκτέλεσον τέκνον μου, τὰς προσταγὰς τοῦ ἡγεμόνος, καὶ μὴ διαζῆς παντελῶς». Καὶ οὕτω ὑψώσας τὸν πέλεκυν ὁ δῆμιος, καὶ κτυπήσας ἐπάνω εἰς τὸ κόκαλον τοῦ ποδὸς δις, ἀπέκοψε τὸν πόδα αὐτοῦ· ὁ δὲ Μάρτυς ὥσπερ ἄλλου τινὸς πάσχοντος συγείλας τὸν κεκομμένον αὐτοῦ πόδα, βάλλει τὸν δεξιόν, καὶ ἀφ' οὗ ἔκοψαν καὶ αὐτὸν, βάλλει τὴν ἀριστεράν του χεῖρα, καὶ ταύτης ἀποκοπείσης διὰ μιᾶς, τελευταῖον πάλιν ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐν ὅλῳ τῷ σώματι, βάλλει ἐπάνω τοῦ ξύλου καὶ τὴν δεξιάν του χεῖρα, καὶ ἔκοψαν καὶ ταύτην, αὐτὸς δὲ οὐδὲν σημεῖον ὀδύνης καὶ φόβου ἔδειξεν, οὐδὲ ὧχ ἠκούσθη νὰ λαλήσῃ, ἢ ἡ ὀψις αὐτοῦ νὰ ἀλλοιωθῇ, ἢ τὸ ὄμμα αὐτοῦ νὰ κλείσῃ· ὥστε ὁ ἡγεμὼν καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἔκθαμβοι ἐγένοντο διὰ τὴν ἀμίμητον ταύτην καρτερίαν τοῦ Μάρτυρος. (Ἰσασι γὰρ, ὡς λέγει ὁ θεὸς Γρηγόριος, καὶ πολέμιοι ἀνδρὸς ἀρετὴν θαυμάζειν). Ὡς τῆς μεγαλοφυχίας καὶ καρτερίας σου γενναῖε ἀθλητὰ τοῦ Χριστοῦ Γεδεὼν! συνέβη δὲ τότε νὰ γίνῃ ψύχος ὑπερβολικὸν καὶ ὁ Μάρτυς ἦτον ἐξηπλωμένος εἰς τὴν αὐλήν τοῦ ἡγεμόνος, ὡσὰν εἰς Παράδεισον εὐφραινόμενος· οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ ἔλεγον κατ' αὐτοῦ πολλὰ καὶ ἐβλασφήμουν, ἀλλ' ἐλάμβανον καὶ παρ' αὐτοῦ τὰς ἀνταποκρίσεις ἀρμολίους καὶ θείας σοφίας μεστάς· διὸ καὶ ἀναπολόγητοι ἔμενον. Κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἡμέραν, περὶ τὰς δώδεκα ὥρας κατὰ τὸ ἐσπέρας ἡδῆ, ἐπρόσταξεν ὁ ἡγεμὼν, καὶ ἔφερον τέσσαρας Χριστιανοὺς, οἵτινες ἄραντες τὸν

Μάρτυρα ἔτι ζῶντα, ἔρριψαν εἰς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ παλατίου. Περὶ δὲ τὰς τέσσαρας ὥρας τῆς νυκτὸς, ἀφ' οὗ οἱ ἐν τῷ παλατίῳ ἐφυσούχασαν ἕκαστος εἰς τὰ οἰκήματά των, καὶ ἐκοιμήθησαν, τότε νεοφώτιστός τις χριστιανὸς ἐξ Ἑβραίων προσελθὼν εἰς τὸν Ἅγιον, λέγει πρὸς αὐτὸν ἄνωθεν: «Εὐλόγησόν με Ἅγιε καὶ παρακαλῶ σε, νὰ μὲ ἀξιώσῃς τῆς ἀγίας σου εὐχῆς». Ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν: «Εἰ μὲν καὶ εἶσαι ὀρθόδοξος χριστιανός, ἔχε τὴν εὐχὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· εἰ δὲ καὶ ἀσεβής, ἔχε τὴν κατάραν του ἐν ὅσῳ ἐπιμένεις εἰς τὴν ἀσέδειαν». Ὁ δὲ νεοφώτιστος Κωνσταντῖνος (τοῦτο γὰρ αὐτῷ ὄνομα) παρακάλει αὐτὸν μετ' εὐλαβείας, νὰ δείξῃ πρὸς αὐτὸν θαῦμα πρὸς πίστωσίν του, καὶ ὁ δοιομάρτυς περιχαρῶς ἀπεκρίθη: «Ἐγὼ ὑπάρχω ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ζητεῖς παρ' ἐμοῦ θαυματουργίαν;» Ἐκεῖνος δὲ ἐντονώτερα παρακάλει αὐτὸν διὰ νὰ θαυματουργήσῃ πρὸς στερέωσίν του εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, καθότι πρὸ δλίγου ἡξιώθη τοῦ θείου βαπτίσματος, καὶ ὡς νεοπαγὴς ἐκλονεῖτο. Ὁ δὲ Μάρτυς συγκαταβαίνων εἰς τὰς αἰτήσεις τοῦ νέου, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου κινούμενος Πνεύματος: «Τοῦτο τὸ παλάτιον τοῦ ἡγεμόνος πρὶν νὰ τελειώσῃ ὁ χρόνος ἔχει νὰ γένη ἀρχὴ τῆς παντελοῦς καταστροφῆς των». Ταύτην τὴν προφητείαν ὁ νέος παρὰ τοῦ Ἁγίου ἀκούσας, προσελθὼν εἰς τὴν ἀνάδοχόν του Ἐλισάβετ τοῦ Εὐθυμίου, ἐκοινολόγησεν· ἐκαίην δὲ ἔδωκεν ἐντολήν εἰς αὐτὸν, διὰ νὰ φυλάξῃ μυστικὸν τοῦτο. Ἄλλ' ὁ Ἅγιος οὕτω βασιανίζόμενος παρέδωκε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος, ἀναδυσάμενος τὸν ἁμαράντινον στέφανον τῆς εἰς Χριστὸν ὁμολογίας, ἐν οὐρανοῖς ἀγαλλόμενος, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Θεὸν ζεῖ δυσωπούμενος. Κατ' ἐκαίην τὴν νύκτα, πολλοὶ τῶν χριστιανῶν ὑπὸ θείου ζήλου κινούμενοι, εἰσῆλθον μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης κρυφίως καὶ φιλοδωρήσαντες τὸν πολιτάρχην πλουσιοπαρόχως, ἔλαβον τὴν ἄδειαν, καὶ σκάψαντες ἐκεῖνο τὸ μέρος μετ' εὐλαβείας, ἔλαβον τὸ αἱματωμένον ἐκεῖνο χῶμα τόσον, ὥστε ἐγένετο λάκκος μέγας ἐκ τῆς σκαφῆς. Ὁ δὲ ἡγεμὼν μαθὼν τοῦτο, καὶ ὅλως θυμοῦ ἐμπλησθεὶς ἀπέστειλε διαταγὴν πρὸς τὸν

πολιτάρχην νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τοῦ ἀναγκαίου τὸν Μάρτυρα, καὶ νὰ βάλῃ αὐτὸν ἐπάνω εἰς ἕν ἀμάξιον, καὶ εἰς τὸν ποταμὸν Σαλαμπριά καλούμενον νὰ ῥίψῃ, καὶ οὕτως νὰ ἀφανισθῇ ἐν τῇ θαλάσῃ ἵνα μὴ οἱ Χριστιανοὶ ἔχουσιν ὡς ἀκένωτον θησαυρὸν τὸ Μαρτυρικόν του Λεῖψανον. Καὶ τοῦτων οὕτως ἐπιταχθέντων, οἱ περὶ τὸν ἡγεμόνα Χριστιανοί, καίτοι πάντα λίθον κινήσαντες κατὰ τὴν παροιμίαν, διὰ νὰ λάβωσι τὸ Θεῖον καὶ μαρτυρικόν του Λεῖψανον, καὶ τῇ ἀδείᾳ τοῦ ἡγεμόνος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνταφιάσωσι, πλὴν ἡ δέησίς των δὲν εἰσηκούσθη, διὰ τὸ πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς ἀσπονδὸν μῖσος, ὅπου εἶχεν αὐτὸς ὁ τύραννος, καὶ τῇ μισοχρίστῳ ἐκείνῳ Διοκλητιανῷ παρομοιάζων, ἐκ τῶν (ὡς φαίνεται) παντοίων μηχανῶν, ὅσας κατὰ τοῦ Μαρτυρικοῦ σώματος τοῦ Ἁγίου ἐμεθοδεύσατο· τί τὸ ἐντεῦθεν; Χριστιανὸς τις βλέπων τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ποθουμένου, ἄλλην μηχανὴν ἐπενόησεν, ὑποχρεώσας τινὰ τῶν παλλακίδων τοῦ ἡγεμόνος Χριστιανὴν οὔσαν, καὶ ἐρασιμωτέραν τῶν ἄλλων, καὶ παρρησίαν πολλὴν πρὸς αὐτὸν ἔχουσαν ὡς εὐνοουμένην πρὸς κατόρθωσιν τούτου. Αὕτη λοιπὸν εἶπε πρὸς τὸν ἡγεμόνα, ὅτι ἐὰν παρὰ σοῦ δὲν ἀξιωθῶ ταύτης τῆς χάριτος, ἐγὼ ἐκ τῆς λύπης μου ἀποθνήσκω. Ἐκείνος δὲ ὡς θηλυμανὴς ἐνέδωκεν εἰς τὰς παρακλήσεις αὐτῆς, καὶ περὶ τὰς ἑξ τῆς νυκτὸς τῇ τριακοστῇ Δεκεμβρίου, οἱ Χριστιανοὶ λαβόντες τὴν ἄδειαν, καὶ τὸν τοῖχον τοῦ ἀναγκαίου τρυπήσαντες ἔλαβον κρυφίως, μόνου τοῦ ἡγεμόνος ἡξεύροντος, τὸ Ἅγιον Λεῖψανον καὶ παρעוῦθς ἔκτισαν τὸν τοῖχον· ἄραντες δὲ ἀπὸ τὸ παλάτιον τοῦτο ἔφερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀγίων καὶ πανευφύμων δώδεκα Ἀποστόλων, τὴν κατὰ τὸν Τούρναβον. Τότε δὴ μετὰ τοῦ Ἁγίου Λαρίσης καὶ πληθὺς Ἱερέων, Ἱερομονάχων, καὶ ἀρχόντων, μεθ' ὧν καὶ οἱ γραμματεῖς τοῦ ἡγεμόνος συναχθέντες, καὶ πλύναντες εὐλαβῶς τὸ μαρτυρικὸν Λεῖψανον τοῦ δόσιου, καὶ κηδεύσαντες αὐτὸ κατὰ τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν, καὶ τὰ λοιπὰ πρὸς τὸν ἐνταφιασμὸν ποιήσαντες προθύμως ἔψαλλον καὶ ὕμνουν τὸν Κύριον, καὶ τὸν αὐτοῦ Μάρτυρα, ὅτε καὶ ἐν κοράσιον παρρησιασθέν ἀνὰ χεῖρας μέρας βαμβάκιον βασιτάζον ἔλεγε πρὸς τοὺς

παρόντας, ἵνα εἰς τὰ τεθλασμένα μέλη καὶ αἱματωμένα τοῦ Μάρτυρος αὐτὸ βάψωσι, καὶ οὕτω πρὸς τὴν Κυρίαν αὐτῆς φέροι, ἥτις κακῶς ἔπασχεν ὑπὸ ἀνιάτου τινὸς πάθους. Ἄλλ' ἐπειδὴ τινες πρὸς αὐτὴν ἀπεκρίθησαν, ὅτι παρῆλθεν ἡ ὥρα ὡς ἐπιβράβυντες τοῦτο, τὴν εὐλάβειαν αὐτῆς τῶν περιστώτων ἰδὼν, σχίζει μὲ τὸ μαχαίριόν του τὸ σάβανον, καὶ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα αὐτοῦ ἐκβαλὼν, καὶ τὸ βαμβάκιον ἐκεῖνο προσεγγίσας αὐτῇ, καὶ οὐδεμίαν ρανίδα εὐρὼν αἵματος, ἔρραψε πάλιν αὐτὴ. Ἄλλ' ὁ τῶν θαυμασιῶν σου δωρεῶν Κύριε! βλέπει παρ' ἐλπίδα ὁ προρρήθεις ἐκεῖνος Χριστιανὸς, ὅστις ἦτο πρῶτος τῶν γραμματέων τοῦ ἡγεμόνος, τοῦνομα Εὐθύμιος Δούκας, αἱματωμένον ὅλον τὸ σάβανον, ὡσαύτως καὶ οἱ λοιποὶ Χριστιανοὶ τὸ παράδοξον τοῦτο ἰδόντες, ὅτι ἔρρεεν αἷμα θερμὸν μετὰ τριάκοντα ὥρας τῶν μελῶν του συντεθλασμένων, καὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἤδη αὐτοῦ τετελευτηκότος, ἔμειναν ἅπαντες ἔκθαμβοι καὶ ἐξεστηκότες, δοξάζοντες τὸν σωτήρα Χριστὸν τὸν οὕτως εὐδοκήσαντα, ἵνα καὶ ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις καιροῖς τοιοῦτον μαρτύριον κατορθωθῇ, καὶ αἷμα θερμὸν ἀπὸ νεκρὸν σῶμα πάλαι τεθνηκὸς βέυσῃ ὑπερφύως. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ ἔλαβον πρὸς ἀγιασμὸν ἐκ τούτου τοῦ αἵματος εὐλαβῶς διὰ καὶ ἐστάθη τὸ τοῦ Ἁγίου Λεῖψανον, εἰς τὸν κράββατον ὥρας σχεδὸν δύο, ἕως ὅτου ἐπλήσθησαν ἅπαντες λαβόντες ἐκ τοῦ μαρτυρικοῦ ἐκείνου αἵματος, ἕκαστος μετὰ πίστεως. Ἐπειτα συνοδεύσαντες τὸ Ἱερὸν Λεῖψανον ἀσματικῶς, καὶ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν εἰς τὸ καθολικὸν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν τάξιν ἀναγνόντες, ἐνταφίασαν αὐτὸ ἐν καινῷ μνημεῖῳ, ὅπισθεν τοῦ Ἱεροῦ βήματος, στήσαντες ἐπ' αὐτοῦ ἐν μανουάλιον μαρμαρένιον καὶ ὅσοι μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας προσήρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον καὶ ἤγαπτον κηρίον εἰς ἐκεῖνο τὸ μανουάλιον, ἐκ παντοίας νόσου ἐθεραπεύοντο, καὶ οὐ μόνον τότε, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς σήμερον τοῦτο τὸ μανουάλιον ἐπάνω τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου ἵσταται, καὶ πολλὰ θαύματα ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ ἐνταῦθα, εἰς δόξαν τοῦ Μάρτυρος, καθὼς ἅπαντες τοῦτο κηρύττουσιν, οἱ ἐκεῖ ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἐγκαυχώμενοι εἰς τοῦτον τὸν ἀκένωτον θησαυρὸν, καὶ ἄμισθον Ἱατρεῖον. Μετὰ δὲ τὸν ἐντα-

φιασμόν τοῦ Ἀγίου Λειψάνου κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, πρὸς τὰς αὐγὰς τῆς ἡμέρας, οἱ Ἀγαρηνοὶ φορτώσαντες μίαν ἄμαξαν ξύλα, ἔφερον αὐτὴν παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ τῆς Σαλαμπριάς, καὶ μία ἄλλη ἄμαξα ἔχουσα πλῆθος Ἀγαρηνῶν συγχρόνως ἐπαρρήσιασθη πρὸς τὸν ἡγεμόνα ζητοῦντες τὴν ἄδειαν παρ' αὐτοῦ ἵνα λαβόντες τὸ σῶμα ὄθην ἐκεῖτο φέρωσιν αὐτὸ εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ κατακαύσωσιν, τὴν δὲ στάκτην ῥίφαντες ἐν αὐτῇ ἀφανίσωσιν, συναργεῖα καὶ φθόνῳ τοῦ Διαβόλου. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐσχηματίσθη, ὅτι ἄνευ τῆς εἰδήσεως αὐτοῦ, οἱ Χριστιανοὶ κλέφαντες τὸ Λεῖψανον τοῦ Ἀγίου, ἐνεταφίασαν αὐτὸ, καὶ διὰ πληροφωρίαν των, ἔδωκε τὴν ἄδειαν εἰς αὐτοὺς, καὶ ἀνοίξαντες τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τοίχους τοῦ παλατίου, καὶ ἐμβάντες εἰς τὰ προειρημμένα ἀναγκαῖα, καὶ τὸ σῶμα ἐκεῖ μὴ εὐρόντες ἀνῆγγειλαν πρὸς αὐτὸν τοῦτο. Τότε ὁ ἡγεμὼν ἔνεκα τούτου θυμωθείς τρόπον τινά, καὶ προσκαλεσάμενος τὸν πολιτάρχην ἠρώτα περὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἀγίου μετὰ ἀπειλῆς, ἐκείνος δὲ ἐμφοβὸς γενόμενος, ἔμεινεν ἄφωνος, καὶ ὁλος ἐντρομος, μὴ ἔχων τι περὶ τούτου νὰ ἀποκριθῇ. Καὶ ὁ ἡγεμὼν: «Διὰ πόσα ἀργύρια ἐπώλησας αὐτὸ εἰς τοὺς Χριστιανούς; κἂν παράδος αὐτὰ», ἔλεγε. Ἐκεῖνος δὲ ἀμυχάνων τί νὰ ἀπολογηθῇ ἔτρεμεν ἀπὸ τοῦ φόβου αὐτοῦ· ἔστειλε δὲ τότε ὁ ἡγεμὼν προσταγὴν, καὶ πρὸς τοὺς συνηγμένους διοικητάς, τοὺς ἀπὸ Λαρίσης μετακαλεσθέντας, ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, τὸ ὅτι λαβόντες ἀργύρια ἔδωκαν τὸ Λεῖψανον τοῖς Χριστιανοῖς, διὸ καὶ μετὰ τοῦ Πολιτάρχου ἐζημίωσε χρήμασι, καταδικάσας αὐτοὺς καὶ εἰς σκιτεϊνὴν φυλακὴν. Ἐκεῖνοι δὲ, ἀναγκαζόμενοι ὑπὸ τῆς κακουχίας, καὶ βλέποντες τὸ δεινὸν, ἐπεμψαν μεσίτας πρὸς τὸν ἡγεμόνα πρὸς ἀπαλλαγὴν των. Ὁ δὲ συγκατένευσε μὲν εἰς τοῦτο, ἐξήγησε δὲ μετὰ δέκα ἡμέρας νὰ μετρήσωσι τριακoσία πουργία πρὸς πονὴν των, καὶ τούτου γενομένου ἀπελύθησαν. Κατὰ δὲ τὸ χιλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν δέκατον ἔννατον, Μαρτίου δεκάτῃ τετάρτῃ, συνέβη ἡ ἀπὸ τοῦ βασιλέως καταδρομὴ, καὶ ἐξολοθρευθῆσαν αὐταὶ αἱ δύο ἡγεμονίαι, κατὰ τὴν προφητείαν ἣν προεῖπεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸν νεοφώτιστον Κωνσταντῖνον ἐν τῇ ἀναγκαίᾳ, ὅτι πρὶν τελειώσει ὁ χρόνος

ἔχει νὰ γένη τὸ παλάτιον τοῦ ἡγεμόνος ἀρχὴ τῆς παντελοῦς καταστροφῆς των. Καὶ οὕτως ἔχει ἡ ἀλήθεια· διότι καὶ αὐτὸν τὸν Βελῆ, καὶ τὸν πατέρα του Ἀλῆ τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἡπείρου, καὶ τὰς οἰκογενεῖας αὐτῶν ἐξωλόθρευσεν ὁ βασιλεὺς, τὸ ὅποιον εἰς ὅλους εἶνε γνωστὸν. Ἐπομένως δὲ συνέβησαν καὶ ἄλλαι ἀνωμαλῖαι ἐκ τῆς γνωστῆς ἐπαναστάσεως, καὶ σεισμοὶ μέχρις ἑτῶν δώδεκα μετὰ τὴν καταστροφὴν των. Καὶ οἱ ἐν τῇ Ἀγιωνύμφῃ Ὅρει Πατέρες διεσκορπίσθησαν εἰς πολλὰ μέρη· ἔμεινε δὲ τὸ Ἅγιον Λεῖψανον ἐν τῇ μνήματι τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ δεκάτου ὀγδόου, μέχρι τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐβδόμου, ἦτοι χρόνους ὀκτακλήρους δέκα ἐννέα, ὅτε καὶ ὁ Πανοσιώτατος Κύριος Προκόπιος ἡγουμενεύων ἐν τῇ Ἱερᾷ μονῇ τοῦ Καρακάλου ἐνθυμηθεὶς τὸν Ἅγιον, ὅτι τὸ Ἱερὸν αὐτοῦ Λεῖψανον ἐντέθαπται κατὰ τὸν Τούρναβον, ἐπεμψε τινὰ τῶν Ἱερομονάχων χατζῆ Γαβριὴλ τοῦνομα, ἐκ τῆς Μακρινίτζας τῆς Δημητριάδος καταγόμενον υἱὸν Παππα Ἰωάννου τῆς αὐτῆς Κωμοπόλεως, μετὰ γράμματος τοῦ Μοναστηρίου εἰς Τούρναβον, παραγενόμενος δὲ ἐξήτησεν ἐπιμελῶς τὰ Ἅγια Λεῖψανα τοῦ Ἀγίου ὁσιομάρτυρος Γεωσῶν, τὰ ὅποια εὐρέθησαν εἰς ἓνα εὐλαβῆ Χριστιανὸν Μιτάκον ὀνομαζόμενον, ὅστις πρὸ δύο μηνῶν ἤδη ἐποίησε τὴν ἀνακοδομὴν τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου, δι' ἀποκαλύψεως τοῦ Ἀγίου. Οὗτος ὁ φιλόχριστος ἀνὴρ ἔχων τὴν οἰκίαν του πλησίον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων πανευφύμων δώδεκα Ἀποστόλων, ἐν ᾧ καὶ ὁ πάνσεπτος Τάφος (ὡς εἵπομεν) εὐρίσκετο, ἀπεφάσιζε πολλάκις τὴν ἀνακομηθῆναι τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἀγίου, οὐδεμίαν ὅμως ἔκβασιν τοῦτο ἐλάμβανεν. Ἐπιστάς δὲ ὁ Ἅγιος κατ' ὅναρ εἶπε πρὸς αὐτόν: «Αὖριον ἐλθὼν ποίησον τὴν ἀνακομηθῆναι μου, ἐπειδὴ σκέπτεσαι τοῦτο, ἀλλ' ὅμως ἐμπράκτως οὐδὲν κατορθώνεις», ἔξυπνος δὲ γενόμενος, καὶ ἐκπλαγείς ἐπὶ τοῦτο δὲν ἐτόλμησεν οὐδὲν οὐδὲν νὰ εἴπῃ, ἐφάνη δὲ πάλιν τῇ ἐπομένῃ νυκτί, καὶ προτρέπει αὐτὸν, ἵνα τὴν ἀνακομηθῆναι αὐτοῦ ἐπιχειρισθῇ· ὅθεν καὶ αὐτὸς παραλαβὼν καὶ τοὺς τρεῖς υἱούς του διὰ νυκτός, ἐποίησε τὴν ἀνακομηθῆναι τοῦ Ἀγίου, καὶ μετεκόμισεν εὐλαβῶς εἰς τὴν οἰκίαν του τὰ Ἅγια Λεῖψανα, καὶ βαλὼν

αὐτὰ ἐν λάρνακι ἐν δωματίῳ, ἤναψαν ὡς εἰκὸς καὶ τὴν κανδύλαν. Ἄλλ' ὁ
Θεὸς πάλιν δοξάζει τὸν δοῦλόν του καὶ ἀκούσατε: Εἰσηλθε ποτὲ κατὰ
τὴν συνήθειάν του εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἵνα προσευχηθῇ, καὶ ἐξαίφνης
βλέπει ἐκεῖνον πλήρη φωτὸς καὶ εὐωδίας ἀρρήτου, ἐκεῖνος ἐκπλαγεὶς
ἐκραξε καὶ τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὑποπτευθεὶς ὅτι ὁ οἶκος του καίεται, ἐκείνοι
δὲ τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα βλέποντες, ἐδόξασαν τὸν Θεὸν καὶ τὸν
αὐτοῦ Ἅγιον, καὶ πολλάκις ἀρρήτου εὐωδίας πληροῦται ἐκεῖνος ὁ οἶκος.
Ὁ δὲ προειρημένος Ἱερομόναχος Κύρ Γαβριήλ μετὰ τὴν ἀνακομηδὴν,
ἔλαθεν, μέρη τινὰ τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, τοὺς πόδας λέγω, καὶ τὰς
χεῖρας, καὶ τὴν σιαγόνα, ἐκ τῆς θεωρίας τῶν ὁποίων ἔντρομος γίνεται
ὁ ἄνθρωπος· διότι φαίνονται εἰσέτι συντεθλασμένοι καὶ αἱ πληγαὶ τῶν
μαχαιρῶν, ὑπὸ τῶν ἁσθεῶν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ μαρτυρίου, ἅτινα λα-
βὼν μετεκόμεσεν εἰς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον τοῦ Καρακάλου τὸ κατὰ τὸ
Ἁγιώνυμον Ὅρος κείμενον. Οἱ δὲ Πατέρες δεξάμενοι αὐτὰ χαίροντες,
εὐχαριστήριον αἶνον τῷ Θεῷ ἀνέπεμψαν, ἀξιοθέντες καὶ εἰς τοὺς
καθ' ἡμᾶς χρόνους ἰδεῖν τοιοῦτον ἐξαίσιον καὶ θαυμαστὸν μαρτύριον, τοῦ
Ἁγίου νέου ὁσιμάρτυρος Γεδεών, Οὗ ταῖς Ἀγίαις πρεσβείαις ῥυσθείη-
μεν καὶ ἡμεῖς τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν, καὶ ἀξιωθείημεν τῆς
βασιλείας τῶν οὐρανῶν, μετὰ τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῷ εὐαρεστησάντων.
Ἀμήν.